

glasilo salezijanske družine

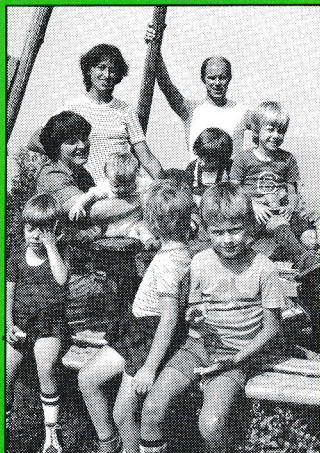
leto 1991

Salezijanski vestnik

številka

3

Fotografija: Mirko Anželj

SALEZIJANSKI VESTNIK 3/91
Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorirra: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Kratochwill, Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p. p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od
leta 1904. Po svetu izhaja v 39
izdajah in v 18 jezikih (letna
naklada je preko 10 milijonov
izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je
Vestnik vez med člani salezijan-
ske družine. Izhaja štirikrat
letno. Obvešča o življenju sale-
zijanske družine doma in po
svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar vsa-
komur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar, ki
nam pomaga pri kritju stroškov.

UREDNIK VAM

Preživeli smo poletje, ko smo pozabili na počitnice in turizem. Nad nas se je zgrnila vojna vihra, ko smo trepetali za sedanost in prihodnost. Svoboda in pravica do samostojnega življenja tudi nam nista bili podarjeni brez krvi. Ko bi se iz tega naučili vsaj to, da nas je premalo, da bi bili sprti in delali drug zoper drugega. V svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku smo molili, da bi Marija vzela pod svoj materinski plašč ves slovenski narod in vse človeštvo, in nam izprosila mir in bratsko sožitje.

Leto 1991 je za salezijance leto duhovne poglobitve, saj smo sklenili, da 90-letnice prihoda salezijancev na Rakovnik ne bomo praznovali z zunanjimi slovesnostmi, marveč predvsem z iskanjem novih možnosti salezijanskega dela pri nas. Temu je posvečena priloga Iz preteklosti v prihodnost.

Vsako poletje je nekoliko misijonsko; letos imamo za to več razlogov. Med nami so na oddihu misijonarji iz Afrike: Horvat, Lisjak in Zajtl. Njihovo delo lahko spoznamo po prebiranju knjige Štirje črnci in en zamorec (Horvat-Lisjak-Mlinarič-Snoj-Zajtl), ki je pravkar izšla v zbirki Misijonska pričevanja. Knjiga stane samo 150 din. Izkupiček je namenjen misijonarjem v Afriki. In še en pomemben dogodek: natisnili smo Katoliški katekizem v jeziku kearu za istoimensko ljudstvo na Papui-Novih Gvineji, ki ga je spisal v njihovem jeziku misijonar g. Jožko Kramar. To je sploh prva pisana in tiskana knjiga tega maloštevilnega ljudstva (plemena).

Seveda boste veliko zanimivega našli v stalnih rubrikah, ki vas obveščajo o dogajanju v salezijanski družini pri nas in po svetu.

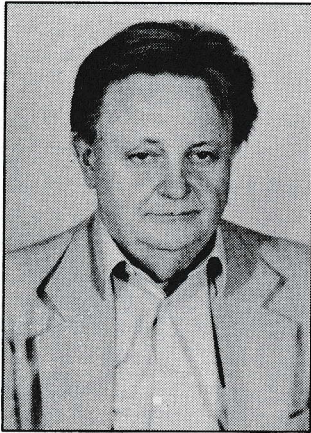
Hvala za vaše velikodušne darove, s katerimi nam pomagata vzdrževati Vestnik. Lepo vse prosim, ne dajajte denarja v pisma, ker se ga je tako že veliko zgubilo. Najboljše je, da ga oddaste osebno ali po položnici.

Veseli bomo, če nam boste pisali, kaj vam je v Vestniku všeč in česa bi še želeli. Zanimiva pisma bomo tudi objavili.

Nasvidenje ob jesenskem romarskem shodu na Rakovniku.

Tone Ciglar

Don Boskovi sotrudniki naj bi bili, tako kot vsi člani salezijanske družine, dobri državljani in dobri kristjani. Eno in drugo je v tem času v Sloveniji uresničljivo v polni meri. Minili so časi, ko smo bili kristjani državljani z omejitvami, zaradi krščanstva potisnjeni ob stran. Tako življenje je v nas pustilo sledi, ki nas še danes obremenjujejo, posebej v izkazovanju krščanskega prepričanja v družbi. Kamor koli pogledamo, povsod je še vse polno tistega, kar nam je krojilo življenje petinštirideset let po vojni.

IZZIV PRIHODNOSTI

Tudi slovenski salezijanski sotrudniki smo danes takšni, kakršni smo iz tega obdobja izšli. Ne smemo pa pozabiti na osnovno odločitev: vsestransko pomoč mladim. Tu se nam odpira področje dela, ki mu tudi podzavestni strah ne more škodovati. Mladina je v večini neobremenjena z zgodovino, ima sicer nekaj napačnih predstav, za katere se ogreva, v kar pa preveč ne verjame; odprta je za sprejemanje resnice in dobrega. Don Bosko je imel podobne probleme, podobno mladino in okoli sebe veliko pokvarjenega sveta starejših. Imel je še Marijo Pomočnico, v katero ja brezmejno zaupal. Ta pa je ob nas tudi sedaj. Vprašanje je, ali zaupamo njej, in to tisti krščanski laiki, ki smo ji zaupanje obljubili?

Skupaj s salezijanci se veselimo 90-letnice njihovega prihoda na Rakovnik. Prav ob tej obletnici se nam odpirajo lepe in spodbudne možnosti delovanja v don Boskovem duhu; ena takih je ponovna oživitve gimnazije v Želimljem, ki je do sedaj delovala v sklopu malega semenišča. Sedaj pa bodo iz nje pričeli prihajati laiki, ki bodo imeli o krščanstvu povsem drugačno podobo kot gimnazijci iz dosedanjih slovenskih gimnazij. Maturanti te gimnazije bodo odhajali v svet s povsem drugačnim odnosom do krščanstva. Gotovo bodo mnogi dobri kristjani in nekateri teh bodo postali salezijanski sotrudniki, ki bodo svobodo razumeli in živeli drugače, kot pa smo jo sposobni mi.

Dragi sotrudniki in vsi člani salezijanske družine, božji mlini meljejo počasi; tako se nam obetajo boljši časi. Vgradimo sami sebe v te nove čase v don Boskovem duhu: bodimo dobri državljani in dobri kristjani! In ne prenehajmo vsak dan za te nove čase goreče moliti.

Jože Prhac - koordinator DBS

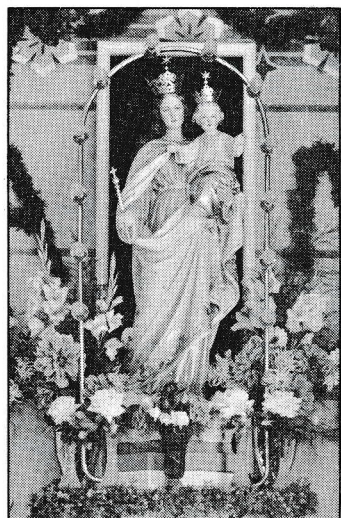
DON BOSKO - VRNI SE

*"Pomembno je,
da čim prej pridete zopet v Celje;
to si mnogi iskreno želimo.
Naj se don Bosko milostno ozre
na ubogo celjsko mladino in vsem pomaga
do novega in lepšega življenja,
kjer ne bosta več vladala zloba in souvažstvo."*

Tako izražata želje Celjanov, ko zavod že toliko let ne služi namenu, za katerega je bil zgrajen, zakonca Slavka in Franc Budin, ki stanujeta na Partizanski 30 v Celju. To je tisti del na desnem bregu Savinje, ki je bil v celoti pod vodo prve novemberske dni lani. "Tisti, ki prihajamo iz krščanskih družin, smo poznali salezijance že v svoji rani mladosti kot velike prijatelje in vzgojitelje mladine. V don

Boskovem duhu so s svojimi gojenci radi uprizarjali igrice in operete, se podili za žogo..."

Celjani so se z veliko zagnanostjo lotili načrta, da bi salezijanci prišli v mesto ob Savinji. Salezijanci so lahko leta 1938 zapisali, "da so sredstva za stavbo do zadnjega dinarja nabrana". Celjska občina na čelu z županom Mihelčičem je v letnem proračunu za leto 1938 namenila domu 15.000 din. Pomagala so

tudi razna podjetja: Celjska pekarna je darovala vso strešno opeko in še 50.000 zidne opeke; podobno se je izkazala železarna v Štorah in drugi. Posestnica Marija Pečar je prodala - darovala parcelo v velikosti 2676m². Mestni stavbenik Konrad Gologranc se je izredno zavzel za delo, da je vse hitro napredovalo. Drugih darovalcev pa je bilo nešteto, predvsem salezijanski sotrudniki in sotrudnice.

Na praznik Marijinega vnebovzvetja leta 1937 je celjski opat Peter Jurak blagoslovil temeljni kamen sredi delavskega predmestja Gaberje. V nagovoru je poudaril: "To dejanje je začetek blagoslova za Gaberje." Podobno tudi drugi govorniki.

Zgradba je merila 15 x 32 m s štirimi etažami. K temu naj bi bila pozneje dograjena cerkev sv. Janeza Boska, gledališka dvorana in še en del poslopja.

20. julija 1938 je vrhovni

predstojnik salezijancev izdal dekret o ustanovitvi Salezijanskega mladinskega doma v Celju, z ravnateljem Alfonzom Pavlom. 4. septembra 1938 je bila slovesno blagoslovljena in odprta za javno bogoslužje kapela v domu, posvečena sv. Janezu Bosku. Oltar je izdelal mizarski mojster, salezijanski pomočnik, Jože Imperl, doma z Razborja pod Lisco.

"Ljudje iz tistih časov se spominjajo, da je bilo okrog doma vse živo, polno mladine." Začel je delovati konvikt; v začetku je bilo v njem bolj malo fantov, že leta 1941 pa 30. Začel pa je z delom oratorij, podobno kot na Rakovniku in Kodeljevem. Zanimivo, kako so oratorijance klicali "salezijanci". "Najbolj vesela je našega doma okoliška mladina, naši mladinci, ki se hodijo vse bolj pogosto vpisovat med 'salezijance', kakor se sami nazivajo. 'Gospod, ta pa še ni salezijanec, pa že hoče igrati', slišiš večkrat na našem

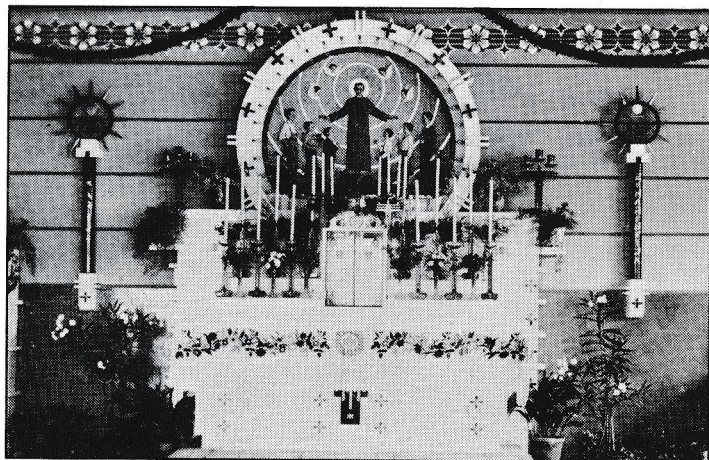
dvorišču" (SV 1940/4). Takih salezijancev je bilo v Celju nekaj sto.

Zakonca Slavka in Franc se spominjata mnogih salezijancev. "Tedaj so postali salezijanci naši stalni gostje. Naš 'deseti brat' (pri hiši je bilo domačih devet!) je bil g. Jurij Lambizar. Razen njega so prihajali k nam še dr. Knific, dr. Gržinčič, pozneje g. Pavel in drugi."

Potem pa je v obetajoče delo treščilo z vso silo: "Usoda Doma po letu 1941 je bila enaka drugim domo-

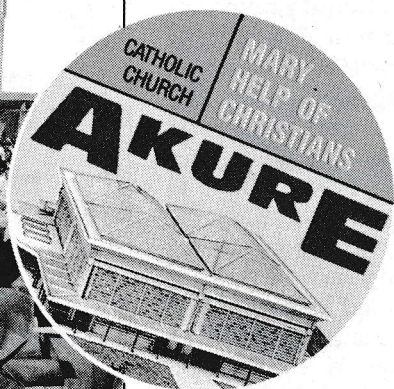
vom, samo da pod kljukastim križem. Sosedje so opazili, da niso bili vzgajani z ljubeznijo. Za poznejši čas pa tako veste... Vsi si želimo vaše čimprejšnje vrnitve in vam želimo veliko uspehov."

Saj res, kdaj bo obveljal glas ljudstva, ki je s svojimi darovi postavilo dom za svoje otroke?! Don Bosko je pripravljen vrniti se v Celje! pripravil T. C.

**Sveti Janez Bosko,
navdihuj nas,
da bomo
z evangeljsko
dobroto
srečevali vsakega
človeka,
da bomo
drug drugemu
pomagali
izoblikovati v sebi
podobo
dobrega človeka
in
pristnega
kristjana.**

NIGERIJA

**PRVO SVETIŠČE
MARIJE
POMOČNICE V
AFRIKI**

V Akri so se uresničile don Boskove sanje, ko je na veliki misijonski črti Valparaiso - Peking črta tekla po osrčju Afrike.

V Akri so salezijanci pričeli z delom leta 1982. Danes je tam obsežna župnija, oratorij, tiskovno središče, različne pastoralne službe. Značilno je to, da povsod sodelujejo številni laiki.

Zgodovinski datum je 9. december 1990, ko so posvetili prvo cerkev Marije Pomočnice v Afriki - središče Marijinega češčenja.

Prvi salezijanec Nigerijec je končal noviciat in je upanje domačih poklicev v prihodnosti.

(po BS 1991/9)

LITVA

**NOVA
DON BOSKOVA
CERKEV
V PRIBALTIKU**

V Vilmi je don Bosko dobil novo svetišče. Don Bosko je v Litvi dobro znan. Skoraj v vseh cerkvah najdemo njegovo sliko, čeprav so nekatere še iz leta 1929 z napisom "blaženi". Tudi nekaj izvodov njegovega življenjepisa, ki so jih rešili pred uničenjem, kroži iz rok v roke.

Vse to je sad velikega napora pred vojno, ko je v litvanščini izhajal SV v nakladi 27.000 izvodov in pa številnih sotrudnikov in prijateljev. Poljski salezijanci so natisnili don Boskov življenjepis v ruščini. 3000 izvodov so razposlali po župnijah, ki se počasi organizirajo.

(po ANS 1991/4)

IRAN

**SPREMENILA ME
JE LJUBEZEN
DON BOSKOVIH
SINOV**

Janez, živahen fant v salezijanskem zavodu v Teheranu, je bil krščen pri 19 letih. Predstojnikom je postavil vprašanje: "Zakaj ni niti enega salezijanca Iranca?" Predstojnik mu je preprosto odgovoril: "Postani ti, če hočeš." Nemiren, kot je bil, je vzel domov sveto pismo v arabščini. V strahu pred mamo ga je skrtil v predal. Toda mama ga ni nadrla in Janez se je odločil, da postane kristjan in salezijanec.

"Posebej me je nagovorila ljubezen salezijancev v Teheranu, ki so jo pokazali s tem, da so bili z otroki in mladino, pripadniki druge rase in vere. Pri tem pa niso izvajali nobenega pritiska

ali verske nestrpnosti." Sedaj je Janez duhovnik: prvi iranski salezijanec, katoliški duhovnik rimskega obreda.

(po BS 1991/1)

ŽELIMLJE

SREČANJE DRUŽIN

Že dobrih dvajset let se zbirajo fantje na duhovne vaje v Želimljem. "Zakaj ne bi bilo nekaj podobnega tudi za naše starše? Tudi zanje bi bila koristna kaka duhovna obnova." Tako so razmišljali fantje sami in dali pobudo za srečanje družin.

Začelo se je leta 1986. Srečujejo se družine tistih fantov, ki so bili na duhovnih vajah v Želimljem. Nekaj programa je za vse skupaj, nekaj posebej za starše in posebej za otroke.

Poleg resnih stvari je vedno v don Boskovem duhu poskrbljeno za lepo molitveno in evharistično bogoslužje, bratsko kosilo in za sproščen odmor. Prijetna doživetja napolnijo dan, v odhajajočih pa ostaja želja in potreba po podobnih srečanjih, po novih spoznanjih, da bi vzgoja njihovih otrok obrodila dobre sadove.

Janez

RAKOVNIK

NOVA HIŠA SESTER HČERA MARIJE POMOČNICE

Končno se je uresničil sen sester hčera Marije Pomočnice, saj so 9. junija 1991 lahko blagoslovile novo hišo na Rakovniški 7, ki je namenjena provincialnemu vodstvu mlade inšpektorije sester. K hiši, ki jo je podarila velikodušna dobrotnica Rakovnika, gospodična Anica Pelc-Turkova, so prizidale nov del stavbe in tako dobile na čudovitem kraju prijetno domovanje. Naj bo v blagoslov njihovega delu!

"Za ubogo in zapuščeno mladino sem pripravljen storiti kakršno koli žrtev; dal bi tudi svojo kri, da bi jo rešil."

Sv. Janez Bosko

MARIJA POMOČNICA IN PAPEŽI

Po krščanski zmagi blizu grškega mesta Naupaktos (italijansko Lepanto) ob Patraškem zalivu leta 1571 so začeli častiti Pomočnico ali "Ausiliadoro" na Španskem. Njeno podobo je papež sv. Pij V. podaril vladarju Filipu II., ki jo je ustoličil v Escorialu. Pomočnico Pija V. so kronali z bisernim vencem. Vse španske škofije so s papeživim odobrenjem uvedle tudi praznik Marije Pomočnice.

Marijanski naslov "Pomoč kristjanov" je prvokrat zapisan v lavretanskih litanijah. Njihovo davno izdajo so našli v nemškem Dillingenu in nosi letnico 1558. Na Bavarskem in v Loretu so naziv poznali že pred Pijem V. Po lepantski zmagi je marijanski vzklik postajal vedno bolj pomemben. Hvaležnost Mariji je prispevala glavni delež. Naslov je osvajač življenje in poustvarjal zgodovino. Močno je poudarjen njegov socialni značaj. V Svetem pismu in pri cerkvenih očetih je Marija predstavljena kot Kristusova mati in sodelavka, pomoč apostolov in pomočnica vernikov. V nazivu je idejna predstavitev trdne pomoči v kritičnih trenutkih zgodovine Cerkve. Na Zahodu ima tri pečatnike: zmago pri Lepantu, pred Dunajem 1683 in rešitev papeža Pija VII. 1814. Mari-

jino duhovno materinstvo in sredništvo je vtakano v njeno zgodovinsko nalogo, ki utemeljuje naziv "Pomoč kristjanov".

Drugi vatikanski cerkveni zbor v konstituciji Luč narodov postavlja Devico Marijo v dejavnost Kristusa in Cerkve: "Marijino materinstvo v redu milosti neprestano traja od časa privolitve, ki jo je v veri dala ob oznanjenju in jo je brez omahovanja ohranila pod križem, pa prav do večne dovršitve vseh izvoljenih. V svoji materinski ljubezni se zavzema za brate svojega Sina, ki še potujejo in so v nevarnostih ter stiskah, dokler ne bodo prišli v blaženo domovino. Zato sveto Devico kličemo z naslovi priprošnjice, pomočnice, besednice in srednice" (C 62). Papeški dokumenti o Marijinem varstvu Cerkve so vtakani v naslovu Pomoč kristjanov.

Pij IX. je leta 1868 ob posvetitvi turinskega sveetišča Marije Pomočnice v pismu don Bosku naglasil Marijino učinkovito pomoč Cerkvi in papežu. Naziv je svetoval tedaj, ko je postal prvi dobrotnik novega sveetišča.

Leon XIII. je pogostoma omenjal Marijo kot "mogočno pomočnico krščanskega ljudstva" in "najmočnejšo Pomočnico katoličanov".

Pij XI. je Marijo prosil za vrnitev izgubljenih kot Pomoč kristjanov.

Pij XII. je pojasnjeval Marijino socialno vlogo in jo povezoval z nazivom Pomočnice. Spomin na zmago, ki jih je zvesta Pomočnica dosegla nad sovražniki Cerkve, usmerja papeža k Pomočnici. Njen naslov povezuje z vencem molitev, v katerih Marijo imenuje pomoč in rešitev kristjanov. V izročitvi, s katero je med drugo svetovno vojno posvetil človeštvo Mariji, je zapisal: "Pomoč kristjanov, pribežališče človeškega rodu, zmagovalka v vseh bojih za Boga." V okrožnici o Kristusovem skrivnostnem telesu poudarja, da Jezus dela vse "s pomočjo nje, ki jo kličemo Pomoč kristjanov".

Janez XXIII. se je zaupljivo obrnil k Pomočnici, ko je sklical drugi vatikanski cerkveni zbor. Marijo je imenoval Pomoč kristjanov in Pomoč škofov.

Pavel VI. se je zazrl v vzvišeno zavetnico in pomočnico Cerkve.

Nadaljevanje na str. 24

KRUH, KI DAJE ŽIVLJENJE

Ob sklepu misijona v Mariboru je na neki župniji prišla k obhajilu mlada mati z otrokom v naročju. Prejela je sveto hostijo, stopila iz vrste, jo razlomila ter dala košček tudi svojemu otroku. Ali je naredila prav? Morda se tudi mi tako vprašamo. Jezusovo vprašanje pa je drugačno: Ali veruješ? In pohvalil bi njeno vero.

1. SVETA MAŠA JE ZAHVALA - EVHARISTIJA

Prositi za zakrament birme je dejanje odprtosti za Svetega Duha. Hvaliti Gospoda za vse, kar nam je dobrega storil, ko nas je odrešil, je dejanje hvaležnosti. Obhajati sveto mašo - evharistijo, zahvalo, pomeni zahvaljevati se, reči hvala.

Nehvaležno srce nič ne ceni tega, kar je prejelo. Z nepriznavanjem darov prezira darovalca. Srce pa, ki je polno hvaležnosti, se veseli vsega, kar prejme, in ceni darovalca. Ko se Očetu zahvaljujemo za stvarjenje, smo mu še bolj hvaležni za njegovega Sina, ki nas je popeljal iz greha v milost, iz smrti v vstajenje. Slavimo skrivnost vere, to se pravi božje delo.

Evharistija je vir in vrhunec vseh drugih zakra-

mentov. Ti nam priskrbijo darove odrešenja, sveta evharistija pa nam daje Gospoda samega, vir našega odrešenja in zveličanja. Po evharistiji je Kristus navzoč v svoji Cerkvi, daje se nam v hrano in nas ozdravlja.

2. SVETA MAŠA JE PONAIVOČENJE JEZUSOVE DARITVE

Jezus je postavil evharistijo med obedom, pri zadnji, velikonočni večerji na veliki četrtek. V ljubezni je vnaprej daroval svoje življenje za nas. "To je moje telo, ki se daje za vas... To je kelih moje krvi, ki se za vas preliva..." Najpomembnejše besede, ki jih je Jezus izrekel pri zadnji večerji, so te besede postavitve zakramenta svete evharistije. Kakor pri vsakem zakramentu imamo tudi tu vidno znamenje - kruh in

vino - ter pomenljive Jezusove besede. Zvesti Gospodovemu naročilu "To delaje v moj spomin!", se kristjani zbiramo k sveti maši, k obhajanju Gospodove večerje, pri kateri se ponavzočuje Jezusova daritev na križu. Zanimarjati udeležbo pri Gospodovem obedu ob nedeljah in praznikih pomeni prezirati Cerkev. Dejavnost udeležba s svetim obhajilom pa je najpomembnejši izraz vere in povezanosti z umrlim in vstalim Kristusom. To nas napravlja verujoče občestvo - Cerkev. Da bi Kristusovo telo v svetem obhajilu prejeli vredno, ga prejemamo z vero in - v primeru velikega ali smrtnega greha - prej očiščeni pri sveti spovedi. Jezusa, navzočega v sveti evharistiji, častimo in molimo tudi zunaj svete maše. Bolniki ga prejemajo po domovih in bolnišnicah. Sveta evharistija je znamenje občestva svetih, predokus nebeškega bogoslužja in deležnost večnega življenja. Razkriva nam to, kar bo svet tedaj, ko "bo Bog vse v vsem" (1Kor 15,28).

ASS

**"S pogostim
prejemanjem
zakramentov se
naučimo ravnati
po načelih vesti
in ne iz strahu
pred kaznijo."**

Sv. Janez Bosko

DIAKONSKO POSVEČENJE

Letos smo salezijanci dobili tri nove diakone; vsak pa je bil posvečen v drugem kraju. Martin Li-sec, doma iz župnije Boštanj, je prejel diakonsko posvečenje v Rimu, in sicer 23. junija.

Drugi, Janez Vodičar, doma iz župnije Videm-Dobrepolje, si je izbral župnijo Ig, kamor je hodil na pastoralno prakso; posvečenje je prejel 29. junija.

Jože Brečko se je odločil, da bo obred diakonskega posvečenja v domači župniji Sv. Ruperta nad Laškim, in sicer 14. julija.

Iskreno jim čestitamo in želimo duhovno bogato leto priprave na duhovništvo.

NOVA MAŠA V ŠENČURJU

Franc Šenk, edini salezijanski novomašnik letos, doma iz župnije Šenčur pri Kranju, je bil posvečen v duhovnika 29. junija v ljubljanski stolnici skupaj z drugimi ljubljanskimi novomašniki.

Vojna vihra, predvsem v bližini doma okrog brniškega letališča, je dala še poseben pečat pripraviti novo mašo, ki jo je daroval v domači župniji 7. julija. Vendar se je vse k sreči lepo in mirno izteklo.

Kličemo obilje božjega blagoslova na njegovo duhovniško in salezijansko pot!

ZLATA MAŠA G. JAKOBA TURŠIČA

Kdo ga ne bi poznal, predvsem bolniki, in kdo ga ne bi občudoval, g. Jakoba Turšiča, letošnjega zlato- mašnika! Čeprav je že zdavnaj izpolnil delovna leta za pokojnino, ne pozna ne miru in ne počitka.

Kdo bi premeril kilometre korakov, ki so jih naredile njegove apostolske

noge, predvsem od bolniške postelje do bolniške postelje! Ne dvomim, da bi zaslužil, da pride v knjigo rekordov.

Ker pa se ljubezen ne meri in se ne plačuje, zato g. Jakobu ob njegovem zlatem duhovniškem jubileju izrekamo najprej veliko zahvalo za vse dobro, kar je storil, in voščila, da bi ga dobri Bog še dolga leta pošiljal kot usmiljenega Samarijana vsem, ki ga vsak dan v veri pričakujejo.

T. C.

BLAGOSLOVITEV NOVE CERKVE V BEOGRADU

Za salezijansko župnijo na Karaburmi v Beogradu je napočil veliki dan 1. maja letos, ko je bila slovesno blagoslovljena nova cerkev v čast sv. Jožefu delavcu. Kapela se je najprej selila iz župnišča v kletne prostore sedanje stavbe, sedaj pa v lep nov bogoslužni prostor.

Slovesnost blagoslovitve je opravil beograjski nadškof dr. Franc Perko ob navzočnosti dvajsetih duhovnikov in prepolnega sveetišča vernikov.

Poseben praznik pa je to bil za g. Cirila Zajca, župnika, ki je cerkev v teh časih postavil, in za vse tiste, ki so tu že prej delovali.

Dom nazareškega delavca naj blagoslavlja delo vseh dušnih pastirjev v Beogradu, da bodo povsod pripravno orodje božje dobrote, ljubezni in odpuščenja.
F.J.

BLAGOSLOV NOVIH ZVONOV PRI SV. JOŠTU NA KOZJAKU

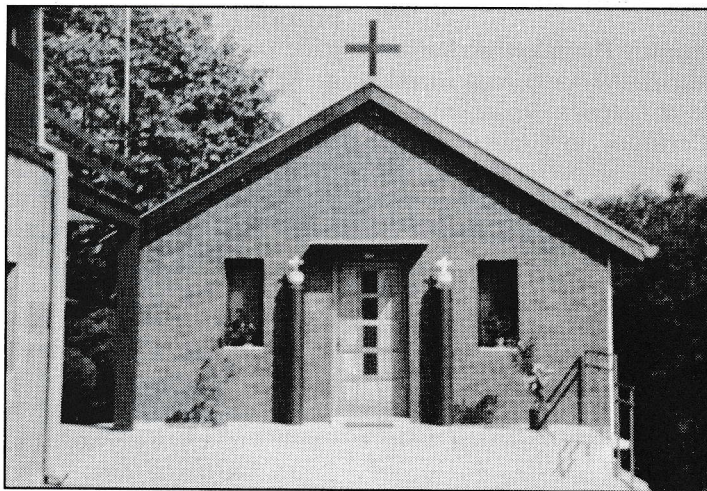
Sveti Jošt na Paškem Kozjaku - najvišja vzdrževana župnija v Sloveniji, na nadmorski višini 1100 m - je doživela veliki dan 2. junija 1991.

V dveh vojnah so jim odpeljali bronaste zvonove. Po daljšem obdobju in pripravah jim je uspelo na-

baviti in namestiti v zvonik tri nove zvonove.

Slovesnost je vodil salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevar.

Za lepo urejeno cerkev, za prijetno bogoslužje, za nepozaben kulturni program in za zvonove priznanje župniku g. Tonetu Krncu in vsem župljanom.

Ko smo raziskali don Boskovo življenje, se nam zdi, da je bil zelo prijazen do vseh, ki so mu delali dobro: do kmeta in delavca, ki sta mu dajala po deset centezimov, in do grofa Colla, ki mu je enega na drugega odštel sto štirideset bankovcev po tisoč lir.

MLADI, VERA, ŠPORT, PRIJATELJSTVO

Prvomajski prazniki so privabili v Cerknico mlade iz trinajstih župnij. V dveh dneh se je tu zvrstilo okoli 300 fantov in deklet. To tekmovanje je pripravil mednarodni odbor (PGS), "Športno združenje salezijanske mladine". Tukaj je bilo izbirno tekmovanje za Barcelono, kamor sta se uvrstili košarkarski ekipi deklet s Kodeljevega in fantov iz Cerknice.

Na začetku tekmovalnih dni je bila maša, ki je mlade športnike združevala okoli skupnega oltarja pred "spopadi" na igriščih. Ekipa so se pomerile v treh disciplinah: odbojki, košarki in nogometu. Najuspešnejše ekipe so bile iz župnije Rakovnik, ki so osvojile štiri prva mesta, na drugem mestu sta bili ekipi iz Cerknice, tretje mesto pa je dosegla ekipa z Iga.

Na evropskem tekmo-

vanju v Barceloni so košarkarice s Kodeljevega zasedle 2. mesto, košarkarji iz Cerknice pa 4. mesto. Jure takole strne svoje razmišljanje: "Mislim, da je to lep uspeh in lepa spodbuda za delo za naprej. Stil dela te organizacije mi je zelo všeč, ker je šport mladim zelo blizu. Zaradi tega imajo v drugih državah tudi veliko število članov. To je tudi eno izmed tistih vprašanj, kako pridobiti mlade, da nanje

ne bi imela prevelikega vpliva ulica. Treba se je zavedati, da mladi v prvi vrsti potrebujejo igro, veselje, razvedrilo, kar pa mora biti odmerjeno po pameti. Ni samo to, da si dober športnik, poznati moraš tudi športno kulturo."

Cerkniška ekipa je takole razmišljala. V dneh razglasitve državnosti Slovenije in vojne agresije je skupina košarkarjev iz Cerknice in košarkaric s Kodeljevega predstavljala novo samostojno državo. Trener košarkarjev g. Fran Klemenc je z očitnim ponosom na svojo ekipo dejal, da so jih tako kot Hrvate, najprej predstavili za Jugoslovane, pa so jih le s težavo prepričali, da so Slovenci. Ob koncu, v dneh agresije na Slovenijo, pa so že vsi s simpatijo sprejemali novo evropsko državo.

Boštjan, Robi in Tiberij, predstavniki igralcev, so zatrjili, da ni bilo lahko, ko so v izložbenih oknih v Barceloni vedno videli na televizijskih zaslonih le krvave prizore iz domovine. Drugače pa so bili po besedah g. Franca gostoljubni vsi, tudi organizirano je bilo vse tako, kot je treba.

Tako so igrali v eni najuglednejših športnih dvoran, v dvorani letošnjega španskega prvaka Joventuda, stanovali pa v salezijanski tehnični šoli nad Barcelono, od koder je bil čudovit razgled. Boštjan je bil navdušen nad tem, kako so jih vozili s tekem v prenočišča. Pravi, da nikoli niso šli po

isti poti. Vedno je avtobus peljal po drugem delu Barcelone, tako da so si lahko ogledali vse mesto vsaj mimogrede.

Tudi na tekmovanjih je bilo prijetno, je zatrnil Robi, saj so bile tekme zanimive in tudi po tekmi ni bilo slabega razpoloženja. Tako so z Neapeljčani, katere so premagali za sedemdeset točk, postali največji prijatelji. Boštjan je prinesel cel kup naslovov in je tudi že pisal mnogim prijateljem. G. Franc je bil prav tako navdušen nad druženjem mladih. Pravi, da jezik ni bil nobena ovira. Na avtobusu, ko so se vozili na tekmovanja, so hitro našli skupno pesem, le da so bili Italijani vedno najbolj glasni.

Navdušen je bil tudi nad salezijanci, ki so znali dati vsemu dogajanju pravega duha. Na vprašanje, ali je kakšna razlika med salezijanci v Sloveniji in tistimi, ki so jih srečali v Španiji, je Tiberij preprosto odgovoril, da ne, saj so tudi ti v Cerknici "kot navadni lju-

dje", preprosti in družabni. Boštjan pa je še dodal, da lahko pride v župnišče, kadar koli in je vedno lepo sprejet.

Še so mi pripovedovali o ogledu nastajajočih olimpijskih objektov, pristanišča, popoldneva na plaži in ogromnega vodometra ter o praznovanju dneva samostojnosti v daljni Barceloni. Povedali so mi tudi svoje načrte. Drugo leto jih čaka Genova, seveda če se uvrstijo. Kot organizatorje slovenskega tekmovanja sem jih povprašal, ali so pri-

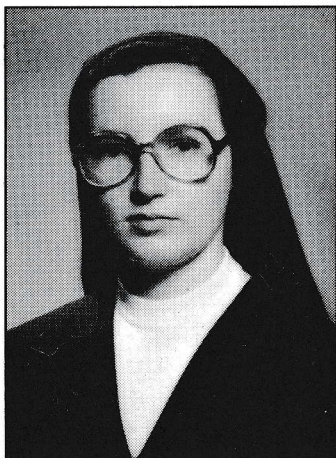
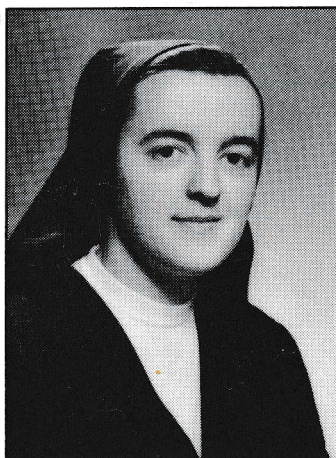
pravljene še enkrat organizirati tak turnir. Vsi so mi zatrjili, da z veseljem, in to še uspešneje. Zanimalo me je tudi, ali samo zaradi športa. Ne, predvsem zaradi prijateljstva in družbe, so mi zatrjevali. G. Franc pa je še dodal, da bi bil s tako ekipo, kot jo je sedaj vodil, še pripravljen delati.

Novi prostori, ki jih gradijo pri župnijskem domu, bodo služili prav temu druženju mladih. Veliko pri tem delu salezijancev v Cerknici za mlade pomaga osnovna šola. Tako si lahko iz načrtov in besed mojih sogovornikov obetamo še veliko dejavnosti mladih, in to ne samo v športnem društvu Zarja, ampak tudi na drugih področjih. Predvsem pa se tako mladi zbirajo ob župnišču, da skupaj preživijo svoj prosti čas, na način, ki zbuja optimizem ne samo g. Francu Klemenču kot trenerju, ampak vsemu slovenskemu narodu.

pripravili
Janez, Stane in Marjan

DA - ZA VEDNO

Poletje je tudi čas, ki je zaznamovan z odločitvami mladih o prihodnosti. Pred leti sta bili pred svojo življenjsko odločitvijo tudi Ivanka in Zdenka; prva na samotni kmetiji nad Litijo, druga blizu Zagreba. Danes, 5. avgusta, kot redovnici izpovedujeta večne zaobljube v družbi Hčera Marije Pomočnice: Da - za vedno!

S. IVANKA BERČAN

Izhajam iz preproste kmečke družine. Po navetu sestre sem tudi jaz začela s 14 leti vsak večer moliti za svojca bodočega moža. In zares, "izmolila" sem si najboljšega. Nekega dne sem šla v gozd in nesla s seboj knjigo Povest duše. Moja sestra je namreč na prvo stran napisala: "Ni za otroke!"; zato jo je bilo treba seveda takoj prebrati. Prevzela me je ta življenjska izpoved karmeličanke in takrat mi je prvič prišlo na misel: Kaj, ko bi tudi jaz? Prav takrat mi je neki du-

hovnik previdnostno poslal vabilo za duhovne vaje pri sestrah hčerah Marije Pomočnice na Bledu. Šla sem, spoznala sestre, njihovo veselje in prijaznost in odločitev je padla.

Po petih letih priprave v Ljubljani in Rimu sem 5. avgusta 1985 izpovedala prve redovne zaobljube. Takrat mi je oče voščil: "Nimaš srebra, nimaš zlata, a vseeno, kar potrebuješ, ti Bog daje. Nimaš svojih otrok, a vseeno se okrog tebe zbira mladina. Kaj človek potrebuje v življenju? Malo, zelo malo in to je tisto, kar ti jaz želim v tvojem življenju:

zadovoljstvo!" Srečna sem, ker vem, da sem tam, kjer me želi Bog.

Vsem vam, dragi mladi, želim, da bi tudi vi spoznali, kako vas Bog ljubi in vam pripravlja čudovit načrt za vaše življenje.

S. ZDENKA MATOIC

Po naključju sem prišla v stik s sestrami hčeram Marije Pomočnice. Takrat sem bolj jasno začutila v sebi: Takšna sestra bi bila rada tudi jaz. Hočem slediti Kristusu v služanju mladim.

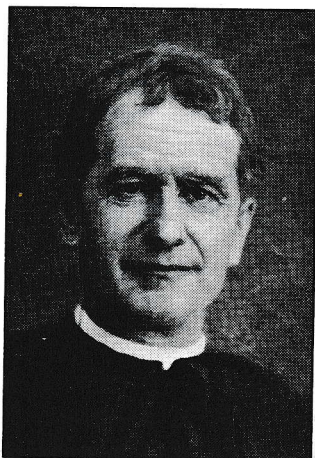
V začetku je bilo težko, toda Gospod je bil vedno ob meni in me spremljal: "Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil." Z njegovo milostjo in s pomočjo sester sem premagala vse težave. Ko sem leta 1985 naredila prve zaobljube, so me mnogi spraševali: "Kako upaš narediti tako odločitev, prevzeti take odgovornosti? In če boš spoznala, da to ni tvoja pot, da tako ne moreš živeti?" Odgovarjala sem jim: "Vem, da s svojimi močmi ne morem vztrajati, toda tudi vem, da bo z menoj Gospod in njegova milost. On, ki me je poklical, je vedno zvest, dal mi bo tudi moč in bo pečat moje zvestobe."

Sedaj, ko izpovedujem večne zaobljube, sem hvaležna Bogu za ta čudoviti poklic in skupaj z Marijo ga slavim: "Velike reči mi je storil Vsemogočni, sveto je njegovo ime!"

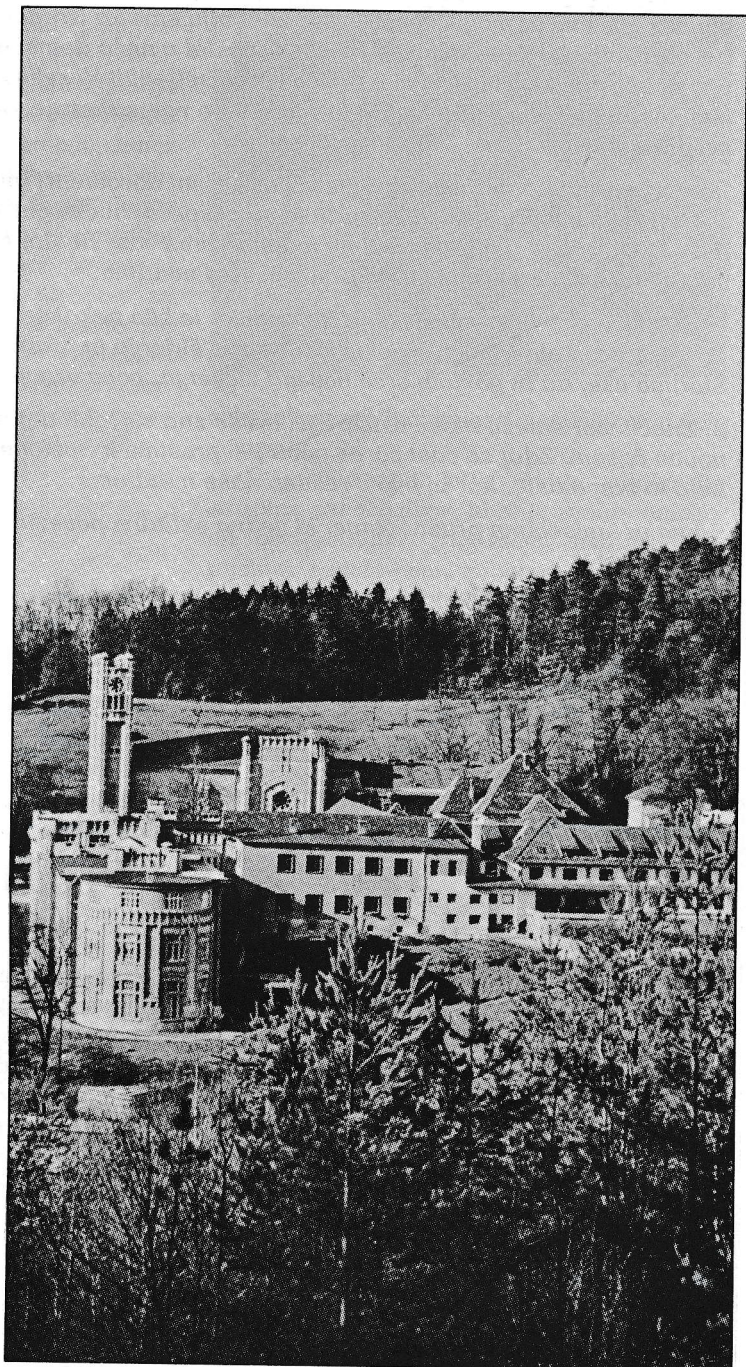

IZ PRETEKLOSTI - V PRIHODNOST

OB 90-LETNICI PRIHODA SALEZIJANCEV NA RAKOVNIK

Preteklost nas zavezuje za prihodnost. S hvaležnostjo zremo v prehojeno pot, z načrti pa se lotevamo prihodnosti. Radi bi, da bi nam bila zgodovina učiteljica življenja. Zato ob praznovanju 90-letnice ne preštevamo tega, kar smo ta čas naredili, ampak delamo načrte, kaj po 90-ih letih lahko in moramo narediti, da bomo vredni sinovi sv. Janeza Boska, ki je oče in učitelj mladine. Ko bi postali del tiste prihodnosti salezijancev, ki jo je don Bosko zrl v videnjih in jo preroško napovedal! Dragi salezijanski prijatelji, skupno smo prehodili prehojeno pot, skupno se bomo napotili v prihodnost.

*Dragi prijatelji don Boskovih ustanov,
pozdrav in vse dobro!*

Salezijanci pojemo to leto mogočno pesem zahvale. Sicer bolj v srcih kot z usti, vendar iskreno in mogočno. Bogu se zahvaljujemo za izreden dar, da je pred devetdesetimi leti (23. novembra 1901) poslal v našo domovino don Boskove sinove. Kaj vse je naša domovina doživela v teh desetletjih! Veselimo se, da smo smeli sodelovati pri teh zgodovinskih trenutkih. To nas zavezuje, da še iskreneje mislimo na prihodnost.

Preden se lotite prijetnega branja te priloge, mi dovolite tri misli:

1. Don Boskovi prijatelji in sodelavci so pospešili in omogočili prihod don Boska med nas. Hvala! Tudi v prihodnosti ne moremo brez vas. Hvala, ker se zavedate te odgovornosti pred Bogom in ljudmi, posebej mladino.

2. Svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku je bilo nekakšno žarišče vsega apostolskega ognja, novih poklicev, hitrega širjenja in pravega misijskega poleta. Stavimo vse, da bi postalo srce novega življenja, nove vzgoje in nove evangelizacije.

3. Značilnost salezijanske družbe je, da se zna v svojih dejavnostih hitro prilagoditi novim časom. Zdaj so časi zares novi. Vsi prosimo k Svetemu Duhu, da bi storili vse tisto in samo tisto, kar bi bilo v rešitev naše mladine.

Samo ta smisel ima praznovanje, ki vedno skladno povezuje preteklost, sedanjost in prihodnost.

Bog daj, da bi bilo tako!

*Ljubljana-Rakovnik
na praznik inšpektorialnih zavetnikov,
sv. Cirila in Metoda 1991*

*Stanislav Hočevar
inšpektor*

POGLED V PRETEKLOST

Prve novice o turinskem vzgojitelju mladine so prišle na Slovensko že dvajset let pred don Boskovo smrtjo. Z navdušenjem so jih sprejeli predvsem tisti duhovniki, ki so dobro poznali položaj mladine. V don Boskovem delu so videli uspešen način pomoči mladini. Za don Boska pa so se navduševali tudi mnogi drugi in so o njem pisali.

Pri načrtovanju in uresničitvi zamisli, da bi salezijanci odprli svoj zavod v Ljubljani, so imeli odločilno vlogo sodelavci, vključeni v Zvezo salezijanskih sodelavcev. Iz Turina so prejeli Salezijanski vestnik, nekateri pa

so si tudi osebno dopisovali z don Boskom ter mu pošiljali svoje darove za vzdrževanje misijonov in ustanov. Nekateri so ga tudi obiskali in po vrnitvi še bolj navdušeno podpirali njegovo delo.

Med sotrudniki je zavzemal posebno mesto kanonik Luka Jeran (1818-1896), dolgoletni urednik cerkvenega lista Zgodnja Danica in delavec za izboljšanje življenjskih razmer dijakov, prav tako katehet Janez Smrekar (1853-1920), teološki profesor Ivan Janežič (1855-1922) in številni drugi. Janez Smrekar je pomagal nekaterim slovenskim dijakom, da so postali salezijanci, povezoval delo sotrudnikov in ustanovil Društvo za zgradbo zavetišča in vzgojevališča, v katero je pritegnil tudi številne ugledne osebnosti tedanjega časa. Njegov cilj je bil najti prostor, kjer bi salezijanci lahko začeli svoje vzgojno delo. Dobili so ga v gradu na Rakovniku v Ljubljani.

POGLED V PRIHODNOST

Kratko predstavljamo nekatere vidike salezijanskega poslanstva, ki se nam ponujajo v teh trenutkih zgodovine. Življenje je neustavljivo in gre naprej. Smrt ni močnejša kot življenje. Zato zaupamo v prihodnost. Saj smo v službi Življenja. Ko bi le nikdar ne obupali!

Župnijski sodelavci

Mala občestva (temeljne skupine) so na pragu tretjega tisočletja tista, ki so sposobna prevzeti novo vlogo Cerkev v svetu. Odločilno vlogo prevzemajo voditelji skupin, pastoralni sodelavci. Vsi, ki kakor koli delajo pri osnovnih nalogah poslanstva Cerkev, so si med seboj sodelavci: kateheti, katehistinje, ministranti, cerkovniki, ključarji, voditelji pevskih, birmanskih in drugih skupin.

Temeljno je: biti živ ud na Kristusovem telesu - Cerkvi, načrtovati skupaj z voditeljem občestva, z župnikom zadihati z župnijo. Tako župnijski sodelavec vedno bolj krepi v

sebi zavest soodgovornosti za pastoralno delo v župniji.

V osemdestih letih se je oblikovala skupina salezijancev, ki si je zadala nalogo, da bo ponudila, predvsem mladim župnijskim sodelavcem, prostor ter jim omogočila duhovno vzgojo. Tako so bili urejeni prostori na Uskovnici pri Pokljuki, kjer se že od leta 1986 odvijajo tečaji za vzgojo župnijskih sodelavcev. Ima tri cilje: teoretično izobraževanje, skupinsko delo, doživetje praznovanje bogoslužja.

Andrej Baligač

Mladinska pastorala

Oratorij in mladinski dom naj bi bila v vsaki župniji nositelja salezijanske zavzetosti za vsestransko zorenje mladine. Mladina naj bi se vključevala v najrazličnejše skupine, kjer bi prejemale celostno vzgojo, rasla v mladinski duhovnosti, se povezovala z drugimi skupinami in prek teh preraščala v mednarodno povezanost. Pri tem imajo veliko vlogo animatorji.

Franček Maršič

Skavtizem

Skavtizem je oblika odraščanja mladih z intenzivno samovzgojo. Za vsako starostno obdobje je izdelan poseben vzgojni program.

Za vse pa velja, da delamo tisto, kar mlade zanima in vendar tako, da jih to delo tudi vzgaja.

Za cilj skavtizma smo si postavili vzgojiti dobrega državljana in dobrega kristjana. To dosegamo z veselim bivanjem v naravi, tedenskimi srečanji, vsakdanjimi dobrimi deli, skavtskimi zakoni. Delamo v majhnih stalnih skupinah.

Vsak skavt naredi tisto, za kar je sposoben, in to naredi z veseljem. Naj so težave še tako velike, pri skavtih se vedno sliši le pesem in živžganje. Vzgojiti odgovornega mladega pa že pomeni vzgojiti mlade, na katere se bo lahko zanesla družba in Cerkev.

Z don Boskom bi mirno rekli, da za skavte velja misel: Bodi vesel, delaj dobro in pusti vrabcem, naj čivkajo.

Se ti zdi, da je to tvoja pot v življenje? Prijavi se in te bomo podrobneje seznanili s skavtizmom.

Rafo Pinosa

Mladinski pevski zbori

Slovenski človek ljubi pesem in rad poje. Tudi mladi rod nosi v sebi nekaj te plemenite dediščine. Petje v cerkvi je postalo neločljivi del njihovega življenja.

Pastoralni delavci se zavedajo, da mora tudi glasbena dejavnost služiti osnovnemu poslanstvu, ki je vzgoja za vero. Otroški in

mladinski zbori so bili cela desetletja po nekaterih župnijah poleg verouka edina organizirana oblika dela z mladimi. Danes z veseljem ugotavljamo, da skoraj ni salezijske župnije, kjer ne bi začeli tudi s to dejavnostjo.

Presenetljivo je, da dejavnost mladinskih pevskih zborov ni omejena zgolj na petje v zboru. Navzočnost mladinskega zboru v župniji se navadno kaže tudi na mnogih drugih področjih življenja župnije, kot je priprava praznikov, župnijskih srečanj, izletov, počitnic, duhovnih obnov, karitativne dejavnosti in podobno. Prav ta pestrost dejavnosti prinaša zboru vedno nov življenski zagon.

Petje ni le ena osnovnih sestavin bogoslužja, marveč tudi nepogrešljiv del življenja. Prav to pa mu zagotavlja prihodnost, Cerkev pa trajno obliko dela tudi v prihodnje.

Lojze Dobravec

Ministrant(i)

V prenovljenem bogoslužju je še večja potreba po ministrantih, predvsem zaradi pomembnosti laikov pri celotnem življenju Cerkve. Iz tega spoznanja se je rodila potreba po posebni reviji, ki smo jo začeli izdajati pred desetimi leti, revija Ministrant.

Ministranti kot majhno versko občestvo imajo posebno priložnost za postopno vključevanje laikov v liturgično življenje Cerkve. Ne gre le za praktičen vidik, ampak za duhovno gibanje, da ministranti z odraščanjem prehajajo v druge oblike laičkih sodelavcev v župniji.

Ob reviji, ministrantskih srečanjih in znanih kvizih, je pred nami naloga organiziranja Dominikovega leta '92. Spominjalise bomo 150 letnice rojstva svetega Dominika Savia, zavetnika ministrantov.

Branko Balažič

Katehetski center - Knjižice

Vsi poznamo rakovniške Knjižice in Marijanski koledar, prav tako mnoge knjige, šmarnice za otroke. Kateheti in pastoralni delavci poznajo razne katehetske pripomočke, prav tako gradivo za homilije.

Tik pred izidom je Katehetsko pedagoški leksikon, ki bo prva knjige te vrste v slovenskem jeziku.

Katehetski center bi želel postati tudi kraj, kjer bi se salezijanci in drugi duhovniki in katehetski delavci lahko nenehno usposabljali za primernejše in sodobnejše delo na katehetskem področju.

France Škrabl

Šport in prosti čas

Letošnja organizacija športnih dni v Cerknici in udeležba na evropskih salezijanskih igrah v Barceloni je pokazala, da igra in šport sodita v življenje mladega človeka. Še več, da mora pastoralna dejavnost resno upoštevati pomen prostega časa.

Ob telesni krepitvi gre za šolo duha, za gojitev prijateljstva, za spoznavanje in sodelovanje. Vse to so nujne sestavine življenja ljudi, ki hočejo graditi drugačne odnose v družbi. Prek športa lahko gojimo prijateljstvo brez meja.

Tone Ciglar

Oratorij

Kriterij za salezijansko dejavnost je oratorij. Pomeni celovito skrb v prizadevanju za blagor mladine - od predšolske do pošolske. Vsak oratorij ima štiri nepogrešljive in enakovredne elemente: je dom, ki sprejema; župnija, ki evangelizira; šola, ki uvaja v življenje; dvorišče za življenje v prijateljstvu in veselju.

Nekatere župnije naj bi začele z oratorijem že v tem pastoralnem letu. Za poskušnjo smo imeli oratorij že ob počitnicah in posebnih dogodkih, kot je misijon.

Tone Ciglar

Svetišče Marije Pomočnice

"Tukaj je moj dom, od tod moja slava!" To velja v polni meri tudi za rakovniško svetišče. Mnogo zahval pričuje, da se Marija tu izkazuje tudi s čudežno navzočnostjo.

Po vseh župnijah naj bi poživili češčenje Marije Pomočnice in pri vseh članih salezi-

janske družine gojili marijansko duhovnost. To bi naj bilo posebej vezano na 24. v mesecu in na druge Marijine praznike. Na Rakovniku naj bi zaživela Marijanska akademija, ki bi stalno poživljala češčenje Marije Pomočnice med slovenskimi verniki. Za 100-letnico začetka njenega svetišča na Rakovniku (leta 2004) pa naj bi svetišču pridobili naziv bazilika.

Tone Lipar

Poklicna pastorala

Mladino moramo spremljati v spoznavanju poklica in pripravi nanj. Vsak mlad človek, ki ga srečamo na naši poti, ima pravico do naše pomoči, do prave besede ob pravem času, do naše molitve in dobrega zgleda.

Najpomembnejše je živeti z mladimi. Mladi v času odločanja potrebujejo stalne spodbude, občutek sprejetosti; vključujemo jih v življenje verskega občestva, zaupamo jim različne odgovorne naloge v pastoralnem, liturgičnem, katehetskem, karitativnem delu.

Velik pomen imajo duhovne vaje in druga duhovna srečanja. To je dragocen čas Duha za sprejemanje Božje volje glede življenjske usmeritve in odločitve za poklic. Salezijanska navzočnost med mladimi je hkrati najboljši način poklicnega usmerjanja mladih.

Janez Potočnik

Duhovne vaje za šolarje

S prvimi smo začeli proti koncu šestdesetih let. Prvotno so bile namenjene predvsem ministrantom. Potem so postale redna oblika pastoralno-katehetskega dela za fante in dekleta po vsej Sloveniji.

Temeljni namen teh duhovnih vaj je prijateljsko srečanje med seboj in s prijateljem Kristusom, izkušnja pristnega življenja po veri. Z don Boskom bi rekli, da se učijo postajati pošteni ljudje in dobri kristjani.

Vsako leto se v Želimljem zvrsti več kot tisoč fantov. Mnogi prihajajo po nekaj let zapovrstjo na te duhovne vaje. Potreben je dober načrt in zavzeta priprava voditeljev skupin, da se dosežejo pravi cilji.

Janez Potočnik

Gimnazija Želimlje

Cerkev je v vseh časih skrbela za krščansko vzgojo vernega ljudstva. Ena temeljnih človekovih pravic je prav pravica do vzgoje in izobrazbe; starši pa imajo dolžnost, da jo svojemu otroku zagotovijo. Tudi salezijanci v najrazličnejših šolah vzgajamo mladino na vseh koncih sveta. Do konca druge svetovne vojne tudi pri nas, potem pa je te dejavnosti bilo konec.

V spremenjenih razmerah so ponovno nastale možnosti za tovrstno dejavnost. Jeseni bo začela delovati Gimnazija Želimlje, in sicer s prvim letnikom. Gimnazija ima predmetnik splošne humanistične smeri. Ob temeljnem skupnem programu z vsemi gimnazijami ima Gimnazija Želimlje tudi obvezni izbirni del, ki obsega študij latinščine s književnostjo, pedagogiko in verouk. Namenjena je vsem, ki želijo pridobiti široko humanistično izobrazbo.

Zaradi deseganja celostne krščanske vzgoje nudi Gimnazija Želimlje za fante možnost bivanja med šolskim letom od ponedeljka do petka v Domu Janeza Boska (internat).

Marjan Kuralt

Poslanstvo salezijancev na Koroškem

Novo šolsko leto 1991/92 bo za salezijansko skupnost v Celovcu nov izziv. Začenjamo nekatere nove oblike vzgoje in pastore: vodstvo pastoralnega centra sv. Cirila in Metoda za vse Slovence v Celovcu; poučevanje verouka na dveh ljudskih dvojezičnih šolah in na Zvezni gimnaziji za Slovence; duhovno oskrbo treh domov (internatov) v Celovcu in enega v Št. Petru v Rožu, vsakdanje bogoslužje v provincialni hiši šolskih sester ter enkrat na teden v bolnišnici redovnic elizabetink.

Poleg tega se odpirajo nove možnosti za delo z različnimi skupinami mladih. Redno župnijsko pastoralno delo še v župnijah Sele in Št. Vid oziramo Št. Primož.

Stanislav Hočevar

Poslanstvo salezijancev na Tržaškem

Delo na Tržaškem zahteva nove razmisleke. Poleg dela v zavodu Marijanišče, ki se je v zadnjih letih zelo spremenilo, smo že doslej vodili župniji Repentabor in Trebče. Zdaj nas je tržaški škof prosil še za župnijo sv. Jerneja na Opčinah. To omogoča bolj zaokroženo pastoralno sodelovanje. Zavod Marijanišče,

ki je na ozemlju župnije Opčine, bo vedno bolj postajal središče mladinske pastorale. Že doslej so sobratje zbirali predvsem skavte, pevске zборе in druge prosvetne skupine.

V načrtu je obnova Marijanišča in večje sodelovanje na področju mladinske pastorale.

Stanislav Hočevar

Strokovno katehetsko delo

Sodelujemo na Teološki fakulteti z dvema predmetoma za katehetsko pripravo. Za pripravo laičnih katehistov in katehistinj pa imamo Teološko-pastoralni tečaj s katehetsko specializacijo.

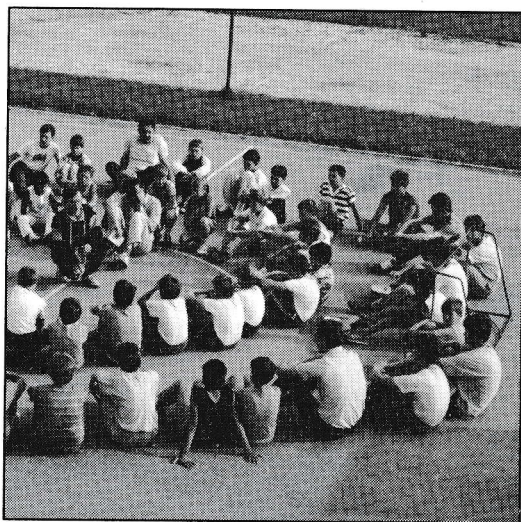
Sodelujemo pri medškofijskem katehetskem svetu. Izdelali smo nov načrt. V skladu s tem načrtom smo se lotili izdelave novih učbenikov. V naslednjih letih naj bi naši veroučenci - od najmanjših do srednješolcev - dobili dobre, lične in sodobne domače verske učbenike, ki bi se jih veselili in jih s pridom rabili. Odrasli s knjigo Verujem in birmanci s knjigo Pridi, Sveti Duh, so prvi med našimi osrečenimi naslovljenci. Sestavljalci pa smo s tem dokazali, da mislimo resno.

Alojzij Slavko Snoj

Misijonska dejavnost

Radi bi odgovorili na klic svetega očeta in se dejavno vključili v misijonski utrip Cerkve. Imamo že nekaj skupnih dejavnosti: izhajajo knjige o naših misijonarjih, ustanovljen je KS (Kerečev sklad), kamor se stekajo sredstva za (uskajano) pomoč misijonarjem, zaživel je salezijanski misijonski dan v februarju. Dobro so vpeljane misijonske tombole, božična in trikraljevska misijonska akcija (koledniki).

Vsi pastoralni delavci bi morali izrabiti navzočnost naših misijonarjev, ko so ti na obisku v domovini: enkrat na leto povabiti našega ali drugega misijonarja na župnijo. Cerkev Male Terezije na Kodeljevem naj zaživi kot središče salezijanske misijonske animacije.

Pred nami je leto 1992, ko bomo obhajali 100-letnico rojstva msgr. Kereca. Ob tej priložnosti bo izšel njegov življenjepis, organiziran bo simpozij, misijonska razstava in druge prireditve.

Andrej Majcen

Ljudski misijoni

Sveti oče rad poudarja, da so misijoni za versko prenovo in novo evangelizacijo nujni in nenadomestljivi. V Cerkvi na Slovenskem je salezijanska misijonska dejavnost živahna. Don Bosko nam ponavlja: Vsak trud je majhen, ko gre za Cerkev. Žarišče dejavnosti je misijonarski polet, s katerim iščemo duše in služimo Bogu.

Ne gre za to, da bi potrebovali nov evangelij, marveč nov način oznanjevanja evangelija. Tega so zmožni navdušeni glasniki, ki so odprti Svetemu Duhu in pripravljeni za pričevanje. Krščanstvo moramo spet predstaviti kot zavzetost za polno življenje.

Janez Jenko

Naša diaspora

Blaženi Mihael Rua je slovenskim salezijancem v svoji ljubezni do Cerkve in narodov rekel: "Vaši misijoni so na Balkanu!" Res smo začeli v južni Srbiji že pred drugo svetovno

vojno, zdaj pa smo strnjeni na treh večjih področjih: severni del Srbije z Vojvodino (Beograd in Mužlja), južni del Srbije s Kosovom (Priština in Kosovo polje) ter Črna gora (Titograd in Nikšić).

Potrebno je poudariti, da je izredno veliko število mladine v Mužlji, Prištini in tudi v Titogradu. Na teh treh postojankah bi bilo treba takoj začeti z oratorijem ali mladinskim centrom. Zdaj, ko se odpira Albanija, ima salezijanska skupnost v Prištini in Titogradu še prav posebno odgovornost. Velikega pomena je tudi to, da se porajajo duhovni poklici med Madžari in Albanci.

Stanislav Hočevar

Salezijanski sotrudniki

To so salezijanci v svetu; tako je hotel in želel don Bosko. V širšem pomenu so vsi, ki se navdihujejo ob don Bosku in njegovi vzgojni metodi ter duhovnosti, v ožjem pomenu pa tisti, ki so to pripadnost izpovedali tudi z zaobljubami.

Tako imenovani projekt laikov, ki ga je razglasil zadnji občni zbor salezijancev (za leta 1990-1996), naj bi imel za cilj prizadevanje, da v pastoralno delo vključimo čim več pastoralnih sodelavcev, predvsem salezijanskih sotrudnikov. Ti so vedno tudi župnijski sodelavci.

V naslednjih letih naj bi na vsaki salezijanski župniji zaživela vsaj ena skupina sotrudnikov. Vabim vse, ki se želite pridružiti temu gibanju, da se na salezijanski župniji prigrasite domačemu župniku, z drugih župnij pa na Salezijanski vestnik v Ljubljani.

Tone Ciglar

Don Boskovi bivši gojenci

Število teh, ki so bili deležni salezijanske vzgojne metode je res veliko. Mnogi želijo iz te dediščine živeti še naprej. Tako se je porodilo združenje don Boskovi bivših gojencev.

Dolgo časa pri nas ni bilo mogoče organizirati don Boskovi gojencev. Sedaj velja klic vsem, ki so bili deležni don Boskove vzgoje in bi radi še naprej iz tega živeli in pomagali mladim, da obudite območne skupine.

Starejši se lahko organizirajo okrog nekdanjih salezijanskih zavodov in ustanov, kot so se že oratorijanci Mladinskega doma na Kodeljevem, mlajši pa predvsem po tem, ali so bili v Zadru, na Reki, v Križevcih ali pa v Želimljem.

Vsi, ki bi se hoteli povezati tudi z drugimi in obnoviti vezi prijateljstva, se prigrasite na Rakovnik.

Tone Ciglar

Molivci za duhovne poklice

Naša molitvena družina za nove duhovne poklice je začela delovati leta 1972. Vanjo je sedaj vključenih več tisoč zavzetih molivcev.

Pred nami je 100-letnica prihoda salezijancev v Slovenijo, leta 2001, zato bi v desetih letih kot pripravi na ta jubilej radi poživili prizadevanje molilivcev. In sicer z naslednjim: povečati število članov, predvsem pritegniti mlajše in tudi cele družine; člane vzgajati z duhovnimi vajami; na Rakovniku in drugih salezijanskih postojankah organizirati molitvena srečanja; po župnijah uvesti vsak mesec molitveno uro; vsak naj skuša, da bo ob smrti člana le-tega zamenjal nov član.

Jože Pungerčar

ZA VZGOJO RAZUMA IN DUHA

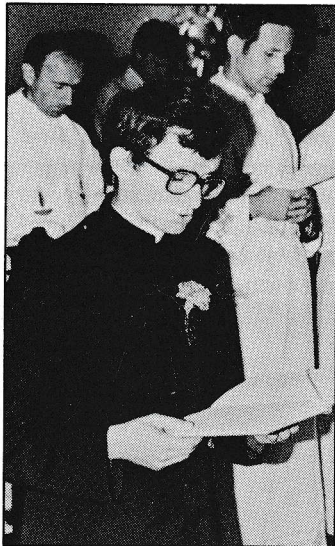
Spoštovani molivci!

Počitnic je konec in že so se odprla vrata novemu šolskemu letu. Z novim šolskim letom je začela delovati Gimnazija Želimlje. Sprejela je dijake, ki ob solidni izobrazbi želijo tudi dobro vzgojo. Kako veseli bi bili, če bi se jih tudi več odločilo za duhovni poklic, kot se jih je. Prav na začetku šolskega leta še posebno molimo zanje, da bi premagali vse težave na poti do dobrega in do poklica, za katerega so se odločili.

Neki fant, ki je že dolga leta bolan, mi je pisal: "Odkar sem bil z invalidi in bolniki na vikend duhovnih vajah v Želimljem in sem tam videl vaše fante, ki študirajo na vaši šoli, še bolj molim in darujem zanje svoje trpljenje, da bi vztrajali v svoji odločitvi in postali dobri in sveti delavci v Gospodovem vinogradu." Te misli naj bodo v spodbudo vsem, da boste še bolj pomnožili svoje molitve in žrtve za duhovniške in redovniške poklice.

Želim vam dobrega zdravja, bolnim molivcem pa božjo pomoč in tolažbo. Marija in don Bosko naj za vas prosita pri Bogu. Vsem pošiljam prisrčne pozdrave!

V Srcu Jezusovem vdani
Jože Pungerčar
Trstenik 23
64204 Golnik

K Bogu so odšli
po zasluženno plačilo:

Frančiška Molj, Voglje-Šenčur
Ana Maršič, Čentiba-Lendava
Ivana Poje, Babno polje
Frančiška Troha, Babno polje
Alojzija Mlakar, Babno polje
Tončka Pungerčar, Tržišče
Francka Jereb, Šebrelje
Antonija Škofič, Sv.

Rupert/Slov. g.

Matilda Korošec, Sv.

Rupert/Slov. g.

Jerica Drobnič, Ljubljana

Marija Vrhovec, Horjul

Ana Zadravec, Odranci, mati
duhovnika in redovnic

Kanizij p. Kompare, duhovnik
trapist

Stanko p. Cvetko, duhovnik -
minorit

Gospod naj jim bo
bogot plačnik!

MOLITVENI NAMENI

*Cenjeni molivci in molivke,
pišem vam molitvene namene konec maja. Z veseljem
se spominjam praznovanja Marije Pomočnice na
Rakovniku in občudujem vašo velikodušnost. Hvala! Z
novim zaupanjem vas vabim k molitvi.*

september: Za učitelje in profesorje, da bi znali v šoli in na univerzi prav predstaviti vlogo duhovnih poklicev v zgodovini našega naroda.

oktober: Za gospodinje po župniščih, da bi zmogle z ljubeznijo in modrostjo podpirati poslanstvo pastoralnih delavcev in vsega župniškega občestva.

november: Za naše voditelje ljudskih misijonov, da bi zmogli v moči Svetega Duha klicati k resničnemu spreobrnjenju in novemu krščanskemu življenju.

december: Za naše umetnike, da bi mogli s svojimi stvaritvami prebujati v naših srcih hrepenenje po lepem in večnem.

Z vami moli vaš

Stanislav Hočvar
inšpektor

MATURANTOM IN MATURANTKAM NA POT

Maturantje slovenske gimnazije v Celovcu so že osemindvajsetič sedli za zeleno mizo, kjer so morali pokazati, ali so zreli in usposobljeni za univerzitetni študij. Tudi tokrat smo se zbrali maturanti, njihovi starši in profesorji v Modestovem domu. Praznovali smo s sveto mašo.

"Ko smo se pred osmimi leti prvič srečali, ni nihče od nas mislil, da bo naša skupna življenjska pot tako hitro končana. Sedaj gremo vsaksebi, po osmih letih odidete v svet. Skupaj smo doživljali vesele in manj vesele trenutke, se smejali, potovali, spoznavali nove ljudi, se učili in pozabljali.

Kaj bi vam rada povedala za na pot? Ko smo spoznavali slovenske umetnike in njihova dela, smo vedno znova strmelili ob lepoti slovenske besede. Premišljevali smo, kaj naj bi nam bilo v življenju pomembno. Skupaj s Cankarjem smo se ustavili pri geslih mati, domovina, Bog. Razglabljali smo o tem, kako pomembna je vsakemu izmed nas mati; da pa bomo srečevali v življenju druge dragocene ljudi, ki nam bodo v podobni meri pomagali naprej. Tudi pojem domovine se nam bo v življenju razširil. Upam, da boste skupaj z Župančičem prej ali slej tudi vi spoznali, da naša domovina ni samo Koroška, temveč da se razprostira po vsem svetu in se razširja dalje, tja preko zvezd v neskončnost. Želim vam, da boste prav kmalu začutili, da niste sami. Vsi smo velika družina in imamo skupnega Očeta, tako da nas nikjer nič ne more ločiti.

Svet je lep, ker je v njem dosti prostora za ljubezen. Če boste delili ljubezen, bo svet lepši tudi za vas. To, kar boste sejali, boste tudi želi. Vem, da ste ta pogovor slišali že prepogosto. Kljub temu je moja največja želja vam na pot, da bi ne rasli samo v znanju, temveč predvsem v ljubezni - ta je namreč edina, ki nikoli ne mine.

Veliko sreče vam želi vaša razredničarka

Ivana Kampus."

Ob prebrani zgodbi o učencih, ki sta Jezusa spoznala na poti v Emavs, sem maturantom povedal tole:

Drage maturantke, maturanti, spoštovani starši in cenjeni profesorji z vzgojitelji!

Vsi, ki smo ta večer zbrani v kapeli, si želimo polnost življenja. Ne tega rutinskega, ki se nenehno ponavlja, ampak življenja, ki nosi v sebi smisel. Kljub temu, da se vsi zavedamo svoje krhkosti, si drznemo vedno zaupati v Boga. Vedno znova stopamo na pot, ki se vzpenja neskalsjenemu veselju naproti.

Dragi maturanti in maturantke. Osem let ste gradili skupnost na Slovenski gimnaziji. Vsi ste imeli isti cilj: zaključiti šolanje z matura. Najbrž pa je bilo v teh letih tudi z vami tako kot z učencema: loteval se vas je strah, nezaupanje, češ ali bomo uspeli; v teh letih ste izkusili dvom in negotovost. Danes se veselite in z vami delimo veselje tudi mi.

Drug drugemu ste osem let pripovedovali zgodbo svojega življenja. Veter je vel in se razkošno poigral

z listi, dokler jih ni pobral v nadržja zemlje. Vi pa skoraj da tega niste opazili. Osem let je, odkar ste prišli skupaj; danes se razhajate. Toda bodite veseli, kajti vse, kar je bilo lepega, dobrega, odhaja z vami. Hesse pravi: Življenje čistega človeka, plemenitega značaja je sveta in čudežna stvar v vsaki dobi; tudi danes iz njega izhaja neznanska moč, ki ima širok in daljnosežen učinek.

Ta večer vas prosim, da Njega, o katerem smo brali v evangelijskem poročilu, povabite na svoj dom, kakor sta ga povabila učenca; naj bo gost v vaši študentski sobi na univerzi, in sploh v vsakdanu.

Učenca sta ga srečala v besedah: Vzemita in jejta, to je moje telo, ki je darovano za vaju. Vedno, kadar lomimo ta kruh, nam pravi, da je on sam darovalec, ki bo sedel za našo mizo.

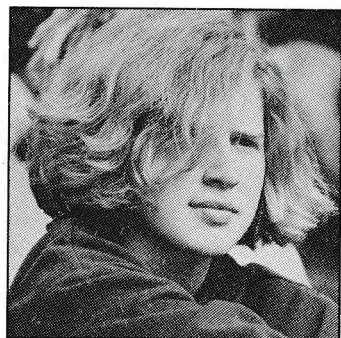
Vsa znamenja briše čas, tudi nas. Smo le most luči: zasvetimo in utrnemo. Vam je bil dan trenutek, da prejmete luč vaših staršev

in da jo podate bitjem, ki klijejo v vas. Tako mi ljudje razmejeni med časom in prostorom zaznamo v sebi dar večnosti.

Zbrali smo se, da bi dvignili roke k darovalcu življenja. Njemu se zahvaljujemo za vsak dar. Večer je nad nami, vendar bo napočil svetel dan. Če se boste v polmraku spominjanja znova srečali, skupaj pokramlajte in naj zaživijo svetli spomini. Če se bodo

vaše roke srečale, si jih podajte in gradite mostove, ki vodijo do večnosti...

Bodite zakrament božje-

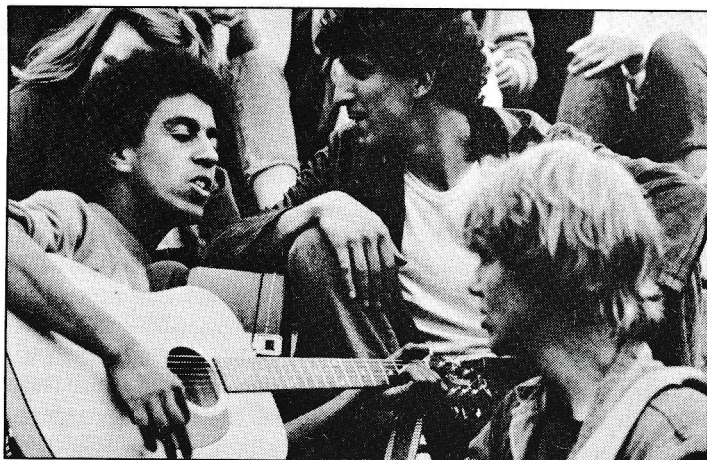

ga gostoljubja, zato pustite, da se drug z drugim srečate v globini svojih bitij. To pa zato, ker je toliko ljudi, tudi mladih, ki se srečujejo le na površju, le v tem, kar vidijo in otipajo.

Vi pa ostanite zvesti temu, kar je bilo vam darovano, ostanite pri svoji notranji lepoti, tam, kjer biva Bog. In vedite, da vse, kar je resničnega v našem življenju, je srečanje.

In po tem večeru se bomo odpravili na pot, da bi z drugimi, ki jih bomo srečevali na svoji poti, pripovedovali, kako smo srečali velikega prijatelja po lomljenju kruha.

Jože Andolšek

SALEZIJANSKA AFRIKA

Letos praznujemo salezijanci 100 let misijonske navzočnosti v Afriki. V salezijanskem misijonskem prizadevanju "Projekt Afrika" sodelujejo tudi naši sobratje. O petih govori knjiga Štirje črnci in en zamorec. (Naročite jo na uredništvu Vestnika.) Nekateri teh so letos na kratkem oddihu v domovini.

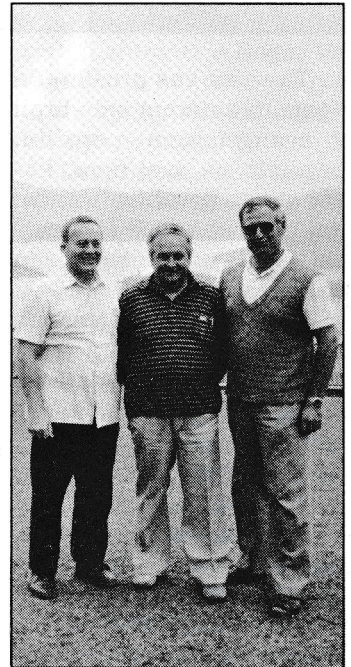
**GUSTI HORVAT
RUANDA -
DEŽELA TISOČ
HRIBOV**

Pogosto slišim doma ugovor: Ostani tu, tam jih je že dovolj. Imate veliko domačih duhovnikov, naj oni nadaljujejo. V Ruandi, kjer delujem, je že precej do-

mačih duhovnikov, vendar še premalo. Misijonarji smo ostali, da jim še pomagamo in zapolnimo vrzeli, ki so ostale. "Afrika Afričanom!" - to je še zelo v modi, ko govorimo o afriški Cerkvi. Misijonarji so veliko storili, sedaj pa se umikajo. Hudo je tudi to, da iz Evrope ni več priliva novih moči.

Delujem na deželi, v župniji Musha, ki je od glavnega mesta Kigali oddaljena 45 km, na vzhod proti Tanzaniji. Tu smo trije duhovniki: Hrvat, Italijan in jaz in sobrat pomočnik domačin. Župnija je velika, šteje okrog 70.000 prebivalcev, od tega je 42.000 katoličanov. Drugi so pripadniki raznih sekt in animisti, tradicionalni domači verniki.

Kristjani so razdeljeni v majhne cerkvene skupine, te pa na pet central. Radi prihajajo k pripravam na zakramente, na stanovske govore in tudi k maši. Na vseh centralah sta po dve maši ali bogoslužje božje besede. Cerkve so povsod nabito polne. Zelo so razširjene razne cerkvene organizacije, posebno mladinske; prav s temi največ

delam. Te organizacije so v veliko oporo župniji; v njih utripa vse življenje župnije.

Slišal sem že, kar je zelo spodbudno, da se slovenska mladina navdušuje za misijonsko delo, saj deluje veliko misijonskih krožkov. To je spodbudno tudi za nas misijonarje, da vemo, da so v domovini ljudje, ki na nas mislijo in za nas molijo. Po vzajemni povezanosti vem, da sem še vedno član domačega naroda, kjer so korenine, ki jih ni moč pozabiti, pa čeprav sem zelo daleč od nje in čeprav sem se popolnoma daroval drugim ljudem.

Kot smo letos napisali novomašniku ob posvečenju: "Yihnye Imana, kubera abantu - Daroval si se Bogu za ljudi!" Ostane pa član družine, ljudstva, iz katerega je izšel. Zato se ne zaprite v svobodno Slovenijo, ampak glejte prek meja, tudi v afriške dežele.

FRANC ZAJTL

EGIPT - DEŽELA TISOČ MINARETOV

Egipt je dežela, ki je slovela skozi tisočletja in še sedaj ni izgubila svojih posebnosti. Prva taka značilnost bi bila velika razlika med deželo, puščavo in mestom. Na deželi se življenje odvija kot se je, lahko rečem, pred tisočletji, ko so živeli še faraoni. Ljudje živijo od poljedelstva in živinoreje. Obdelovanje zemlje je še tisto starodavno: po maj-

hnih kanalih priteče voda na njive, ki so bile zorane z lesenimi plugi. Vasice so skupine hiš, kjer med hišami skorajda ni ulic; med hišami sedijo ljudje na tleh, pijejo čaj, kadijo tiste dolge pipe, v katerih gre dim čez vodo, klepetajo in se hladijo pozno v noč. Na deželi živijo ljudje z živino pod isto streho. Tam je življenje še vedno primitivno.

Glavno mesto Kairo je polno zanimivosti in nasprotij. Na eni strani so lepi moderni predeli mesta, kjer živijo maloštevilni bogataši. Na drugi strani mesta, v velikih četrtih, tam, kjer imamo slezijanci svojo tehnično in poklicno šolo, tam se podoba mesta spremeni: revna stanovanja, ozke ulice, vse brez prave oblike. V teh delih mesta pa mrgolijo ljudje in otroci po cestah kot na ogromnem mravljišču, saj živi samo v našem delu mesta okrog 2 milijona prebivalcev, na km² 135.000, v vsem Kairu bi jih bilo okrog 15 milijonov. Prebivalstvo Kaira je v glavnem revno, saj ima 1% bogatešev v rokah skoraj vse bogastvo Egipta, drugi

pa delajo pri njih in zanje.

Drugo, kar je značilno za Egipt, je njegova vernost. Mohamedanci (90%) in kristjani (10%) so zelo verni; živijo in javno izpovedujejo svojo vero. Egipt je mohamedanska dežela, povsod sami minareti; Kairo se zato imenuje "Mesto tisoč minaretov". Kar naprej ponavljajo "Če Bog hoče", "Če bo Bog dovolil", najbolj pa "Bog je velik". Ob petkih zaprejo nekatere ceste, ker so mošeje premajhne za toliko vernikov in zato razgrnejo preproge po cesti in tam sedijo in molijo; po nekaj ur od zarje naprej. Najbolj značilna pa je njihova vdanost v božjo voljo, saj pravijo: "Bog tako hoče!"; zato se njihova vera tudi imenuje islam, kar pomeni: vdanost v božjo voljo.

Tudi kristjani so zelo verni; večina so koptsko-pravoslavni. Imajo svojega papeža že od leta 476. Zelo ga spoštujejo in ob nedeljah poslušajo njegove pridige; v trgovinah, pri delu, v avtu. Povsod je videti tudi njegove slike. Da se kristjani lahko ločijo od mohamedancev, imajo na zapestju tetoviran črn križec. Kristjani so zelo povezani med seboj, saj se vedno čutijo v nevarnosti pred mohamedanci, posebno mohamedanskimi brati, ki so zelo fanatični. Kopti se veliko postijo, imajo skoraj 180 dni posta v letu. Kadar se zelo postijo, jedo samo zelenjavo. Zelo radi obiskujejo samostane, ker imajo svoje menihe za svete ljudi.

VSE JE VAŠE DELO

Don Bosko je imel 16. maja 1876 v Turinu za sotrudnike konferenco v cerkvi sv. Frančiška Saleškega v Oratoriju, kraju njegovega pionirskega dela. Nabirko je namenil za novo cerkev sv. Janeza Evangelista in za misijone. Tokrat povzemamo prvi del njegovega nagovora, v katerem je navduševal za še bolj zavzeto sodelovanje pri skupnem apostolskem poslanstvu.

Ne vem, zaslužni sotrudniki in sotrudnice, ali se moram najprej zahvaliti vam, ali pa vas moram prej povabiti, da se skupaj zahvalimo Gospodu, ki nas je poklical med salezijske sotrudnike in nam omogočil, da lahko naredimo veliko dobrega.

Vedno se je našlo veliko število duhovnikov, redovnikov in laikov, ki so mi pomagali. Božja previdnost jih je pošiljala; prav zaradi njih smo dobra dela lahko podvojili. Ti prvi sotrudniki, duhovniki in laiki, se niso ozirali na neugodje in žrtve; mnogi so zapustili vso udobnost svojega doma in nam velikodušno pomagali. Ugledne dame so prale in krpale srajce in obleke fantov, ki niso bile nikdar oprane in nadišavile obleko ne samo z dišavami, marveč še bolj z vonjem krščanske ljubezni. Tisoči in tisoči fantov so deležni te pomoči,

tako izobrazbe kot vzgoje.

Kaj vse delamo? Petindvajset tisoč mladih v naših šolah prejema vse: vzgojo in izobrazbo. Kdo dela vse to? En sam duhovnik? Niti dosti večje število ne bi zmoglo vsega tega. To so sotrudniki in sotrudnice, ki se povsod združujejo v pomoč maloštevilnim duhovnikom. Da, to so oni. Pa ne samo oni. Potrebno je, zares je potrebno priznati, da je Bog tisti, ki je to delo obudil iz nič.

Da, božja previdnost je to, ki nam pošilja tolika sredstva, da je mogoče reševati duše. Če za vsem tem ne bi bil Gospod, ki to hoče, sem prepričan, da ni nikogar, ki bi mogel izvršiti to delo. Potrebe pa so zares ogromne in Gospod za velike potrebe daje tudi izredno pomoč. To vsak dan bolj okušamo.

Če bi vedeli, koliko prošenj prihaja z vseh strani sveta, da bi odprli nove domove za ubogo mladino! Če hočemo rešiti družbo, moramo poskrbeti za dušo in telo ubogih fantov, zapuščenih, nesrečnih žrtev zločinov, bede, slabih navad.

Potem so tu naši misijoni. Če bi imel ta trenutek, ko vam govorim, dva tisoč misijonarjev, bi jih takoj imel kam poslati v prepričanju, da bi njihovo delo rodilo sadove. Prepričan sem, da se bo to delo moglo stokratno uresničiti prav s pomočjo sotrudnikov in sotrudnic."

(se nadaljuje)

TRENUTKI MILOSTI

Naše življenje don Boskovih prostovoljk je vse preveč razgibano, oblegano s tisoč skrbmi. Mnogokrat nas nujne stvari naravnost iztrgajo od pogovora z Bogom. Zato je nujno, da si poiščemo notranji mir. Jezus sam se je večkrat umikal v puščavo. Duhovne vaje so najboljšo sredstvo, da se srečamo z Bogom in s samim seboj.

Razlogov, da smo te trenutke pričakovale nestrpnost, je bilo veliko. Pet prostovoljk je delalo zaobljube: dve prve, dve večne, ena jih je obnovila. Ob tej priložnosti nas je počastila s svojim obiskom vrhovna odgovorna naše ustanove Gianna Martinelli. To ni veselje samo za našo skupino, marveč za celotno ustanovo. Bale smo se, da zaradi položaja pri nas tega obiska ne bomo dočakale. Toda zaupanje je premagalo strah.

"To je moj prvi obisk, ki sem ga pričakovala z velikim veseljem in za katerega sem veliko pretrpela. Toda sedaj se uresničuje v radosti tega srečanja. Nočem vam prikriti, da novice v Italiji odsvetujejo vsak obisk v vaši državi. Potovalne agencije ne prevzemajo nobene odgovornosti za tistega, ki želi prestopiti vašo mejo. Da smo tu, je goreča želja, da bi skupaj z vami delile te lepe trenutke, ko zaključujemo duhovne

vaje in ko sklepamo zavezo z Gospodom, da bomo živele samo zanj.

Da smo tu, pomeni tudi to, da se želimo Gospodu zahvaliti za vse, za celotno skupino, za vsako, ki je sprejela ta klic in vsem tistim, ki so nam posredovali ta klic.

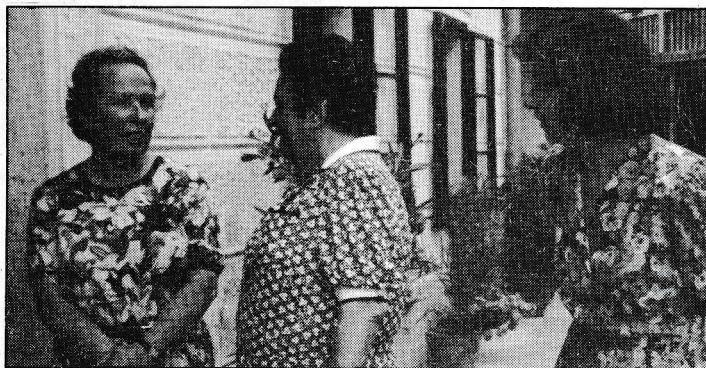
Ob tej priložnosti se zahvaljujem Gospodu, da je postavil vas kot posvečene v svetno resničnost. Za vsak položaj v življenju je pomembno dejstvo - to je dar za Cerkev, za svet in za vse ljudi - da je v tem življenju navzoče posvečenje. Naš poklic je v

tem svetu trpljenja, dela in zahtevnih odgovornosti pomembna navzočnost. Zavedamo se, da smo poklicane kot tiste osebe, ki spreminjajo svet od znotraj, zato smo na tistih mestih, v tistih vrstah, kjer lahko delujemo kot kvas, kjer vzdržujemo vero, širimo prepričanje, da je Bog tisti, ki vodi našo zgodovino.

Naša naloga je, da pomagamo odkrivati znamenja božje navzočnosti, znamenja, ki so povsod tam, kjer je usoda človeka v nevarnosti, kjer je ogrožena pravičnost, kjer sta skaljena svoboda in mir. Božja ekonomija odrešenja nas uči, da se iz našega uboštva lahko rodi bogastvo za vse, da pa razdeljevanje koristi predvsem tistemu, ki daje. Zato naj velja: Ne iščite nikoli same sebe, ampak vedno le Boga."

Obnovljena zaveza z Bogom, dnevi milosti in vse, kar smo doživele, nam bo pomagalo, da bomo lažje darovale svoje življenje v službi bratom in sestram, v sebi pa vedno odkrivale zadosti navdušenja in poguma za tako življenje.

DBP

BIL SEM SREČEN

Naj obudim delček spominov na Mladinski dom na Kodeljevem. Spomini so nepozabni. Očaral me je nogometni klub Mladika. Misli posvečam nepozabnemu tovarišu in športniku.

Dragi prijatelj, davnega leta 1939-40 si pristopil k nogometnemu klubu Mladika, ti, mlad delavec, vsestranski športnik, tihega in mirnega značaja, ki si bil takrat že znano ime v svetu športa. Jaz sem bil takrat star 12 let. Med vrstniki smo govorili o tebi in te spremljali na vsaki tekmi, komentirali tvojo igro, ki nas je navduševala.

Tvoja poštenost je bila plemenita, umirjenost v igri, saj nisi poznal grobosti v igri. To nas je osvajalo. Posebno pa smo bili pozorni na tvojo sposobnost, da si imel občutek za igro moštva. Tvoja posebnost so bili udarci direktno na gol nasprotnika, predvsem rezane žoge s kril. Malokateri vratar jih je obvladal. Nepozabni so bili tudi tvoji skoki pred golom nasprotnika.

Ko se je poletje prevesilo v deževno jesen in mrzlo zimo, nas je vse vreme pregnalo z igrišča v katakombe (pod cerkvijo, danes kegljišče), da smo tam na betonu bosí igrali s tenis žogicami nogomet. Nekega dne si se nam tudi ti

pridružil enakovredno v tej igri; sprejel si naša pravila igre na tem igrišču.

Čas počitnic je bil za nas in vsak delavnik smo prihajali ob 8. uri k sveti maši in sv. obhajilu in ti si nas vse spremljal. Postal si naš vzornik.

Ko sva se sedaj po mnogih letih srečala, sva obnovila vse te spomine. Zaupno sem ti povedal, da si bil ti takrat naš vzornik. Ob tem priznanju so se tvoje oči zazrle nekam v daljavo, tvoj obraz je bil izraz miru v tebi. Vedel sem, da si se v mislih vrnil v tiste čase. Stal sem ob tebi, gledal te v obraz in

pričakoval odgovora. Odgovor ni bil kot odgovor; samo dahnil si tiho svojo resnico: "Janez, takrat sem bil srečen!"

Dragi prijatelj, res si mi prijatelj, a povedati ti moram, da je sreča le delček našega življenja, vse drugo je iskanje v nas samih, po milosti in ljubezni Njega, ki nas spremlja.

Janez Bajec

"Bratsko smo sredi mladih z dejavno in prijateljsko navzočnostjo, ki podpira vsako njihovo spodbudo, da bi rastle v dobrem, in jih spodbuja, naj se osvobodijo vsake sužnosti, da zlo ne bi obvladalo njihove krhkosti."

K 39

JESENSKI ROMARSKI SHOD NA RAKOVNIKU

Sobota, 7. septembra

- ob 18.00 molitvena ura za družine
- ob 19.00 sv. maša z zakonci jubilanti in izročitev naših družin Mariji

nedelja, 8. septembra

- sv. maše ob 7., 8., 9.15., 10.30
- ob 14.30 osrednja slovesnost, med katero bodo izpovedali večne zaobljube trije mladi salezijanci

Marija Pomočnica vas ob obletnici posvetitve svetišča vabi, da se ob njej naučimo duhovne lepote!

*"Kdor sam od sebe naredi malo,
naredi z Marijino pomočjo veliko."
sv. Janez Bosko*

SHOD SOTRUDNIKOV

Nedelja, 27. oktobra

Vabimo vse sotrudnike in sotrudnice, don Boskove prijatelje in vse, ki bi radi delovali v duhu sv. Janeza Boska, da se udeležite letnega shoda sotrudnikov na Rakovniku.

Spored:

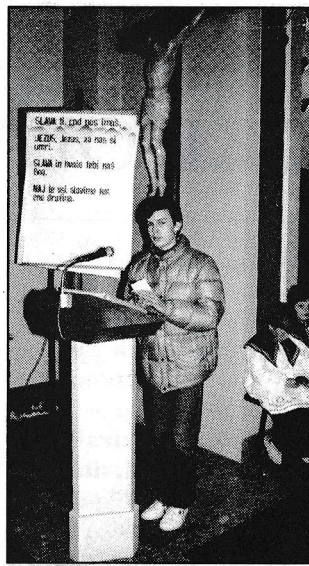
- 10.00 predavanje: Salezijanski sotrudnik v spremenjenih razmerah na Slovenskem
- 11.00 pogovor: Kako se organizirati danes
- 12.00 molitev pred Marijo (pri Lurški)
- 12.30 kosilo iz popotne torbe (pijača bo na voljo tukaj)
- 14.00 rožni venec v svetišču Marije Pomočnice
- 14.30 pobožnost zadnje nedelje z mašo

Povabite še prijatelje in znance, tudi mladino!

DUHOVNE VAJE ZA FANTE 7. IN 8. RAZREDA V ZELIMLJEM

- od 15. - 17. novembra
- od 22. - 24. novembra

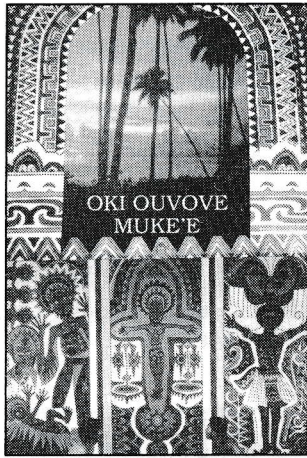
Začetek prvega dne ob 17. uri in sklep zadnjega dne s kosilom.

DUHOVNE VAJE ZA SOTRUDNIKE

Duhovne vaje bodo na Brezjah od 22. do 24. oktobra. Ker je število mest omejeno, se prijavite do zadnjega septembra na naslov: Tone Ciglar, Rakovniška 6, p.p.4, 61108 Ljubljana. Prijavljeni boste podroben spored dobili prve dni oktobra.

Kar je storil Primož Trubar pred stoletji za Slovence, to je misijonar g. Jožko Kramar storil za pleme-ljudstvo Kearu na Papui-Novu Guineji; celo več, saj jim je sploh zapisal prve besede in dal v roke prvo tiskano knjigo. Knjige tudi ne potujejo v sodih, ampak v letalih celih 14.000 km daleč. Slovenski narod ob neodvisnosti pomaga ljudstvu na drugem koncu sveta, saj smo knjigo natisnili pri nas in jo podarili po g. Jožku Kramarju ljudstvu Kearu za lepšo prihodnost.

O delu misijonskega pionirja, g. Jožka Kramarja, naj navedem pričevanje g. Ivana Rudolfa, zastopnika ljubljanske banke v Singapurju, ki je spomladi leta 1990 skupaj s Tonetom Fornezzijem-Tofom in Janezom Hočevarjem-Riflejem obiskal Kramarjev misijon:

OKI OUVOVE MUKE'E

Araimiri, 16. VII. 1991

Spoštovani!

Prisrčna hvala za čudovit prvi izvod našega-vašega katekizma. Morali bi biti med nami, da bi videli, kako so ga sprejeli naši sobratje. Nobene kritike, samo pohvale. Prav tako je bilo med domačini in še več. Tudi domači učitelji so ga s spoštovanjem ljubkovali. "To je naša prva knjiga", so mi ponavljali, "pa v taki svatovski obleki." Otroci so se takoj odločili, da se bodo vsem dobrotnikom pisno zahvalili.

Bog vam vse bogato poplačaj!

Jožko Kramar

"Takoj ko smo prišli v Keremo, smo vzkliknili: To je ta pravo! Araimiri, vaš misijon, vi vsi, ki tam delate s takšno zagnanostjo, vaši učenci in vaše vasi, vse to me je navdalo z veseljem in tudi optimizmom. Janeza in Toneta pa prav tako.

Ne pretiram, če zapišem, da nimam dovolj besed hvale in občudovanja za vas in vašo dejanja. Vseh, ki tam delate, in za Vaš, Jožko, prav posebej. Ponosem sem, da imamo tudi Slovenci, ki se nismo mogli nikoli ponašati s kakimi slavnimi raziskovalci, takšne ljudi, kot ste Vi. Želim Vam, da bi živeli še dolga leta in tako storili še veliko dobrega.

Kar me je še posebej impresioniralo, je bila skrb vas vseh za ljudi in njihovo dobro, za to, da jih poskušate počasi izvleči iz revščine in da jim pri tem ne podirate nasilno njihovega tradicionalnega sveta, šeg njihovih očetov in mater in vrednot njihovega življenja.

Za takšno misijonarstvo bi bil vselej in bi ga podpiral z obema rokama. Vedite, da ste v nas pustili globok in trajen vtis.

Srečal sem Vas prvič in skupaj smo bili samo 24 ur, a se mi zdi, da Vas poznam že leta. In končno pa ne nazadnje, hvala za Vašo knjigo (Ljubezen ne pozna ovir). Prebral sem jo v dušku že na poti. Čestitam Vam zanj, škoda le, da ni bolj obsežna, saj bi lahko Vaša bogata doživetja in pričevanja o Vašem plemenitem delu napolnila še mnogo takšnih knjig.

Vaš hvaležni Ivan"

Karel JEREB

r. 22. X. 1907 - + 26. VI. 1991

Iz južnoameriške države Peru je prišla novica, da je tam umrl salezijanski duhovnik Karel Jerreb. Že nekaj časa je bolehal, nezdravljiva rakasta bolezen pa mu je slednjič izčrpala vse moči.

Rodil se je v Idriji. Zavzeti in s Cerkvijo povezani starši so mu dali na življenjsko pot dobro vzgojo in mu omogočili, da je obiskoval gimnazijo v domačem kraju. Leta 1925 se je odločil, da gre v malo semenišče, ki so ga imeli salezijanci v Veržeju. V redovno skupnost je vstopil z zaobljubami avgusta 1928. Šolanje je nadaljeval na Radni, bogoslovne študije pa na Rakovniku. V duhovnika je bil posvečen 3. julija 1938 v Ljubljani.

Kot duhovnik je prva leta deloval v Mladinskem domu na Kodeljevem. Vodil je različne mladinske skupine, pripravljaval vzgojno-izobraževalna predavanja in v nelahkih vojnih časih skrbel za gospodarstvo ustanove. Bil je goreč oznajevalec božje besede; na vsak nastop se je temeljito pripravil. Maja 1945 je preko Italije, kjer se je zaustavil za dve leti, odšel v Peru. Postal je misijonar in zavzet delavec za poklice med domačini.

Več kot dvajset let je deloval v kraju Ayacucho. Tu je bil katehet in daljše obdobje ekonom v škofjskem malem semenišču. Skupaj z gojenci je moral živeti v skrajni revščini in se posvetiti obdelovanju njiv, da so si preskrbeli osnovne potrebščine. Sredi šestdesetih let je postal spovednik in to službo opravljal do konca življenja v več zavodih. Bil je iskan duhovni voditelj, zaradi svojevrstnih značajskih potez je pomagal pri njihovem odločanju za duhovne poklice.

Čeprav je ohranil le redke vezi z domovino (nikdar ni prišel na obisk), se je z njo čutil tesno povezanega. Z navdušenjem je sprejemal novice o spremembah, ki so nastopile v zadnjem letu. Preizkušnje zadnjega obdobja življenja je velikodušno namenil, da bi prizadevanja rojakov doma spremljal božji blagoslov.

B. K.

Jože KOLBL

r. 7. III. 1912 - + 14. IV. 1991

Rajni si je v Bučečovcih, župnija Križevci pri Ljutomeru, z ženo Rozalijo ustvaril dom. Bog mu jima je dal štiri otroke, od katerih sta živa še hči Matilda in sin Rudi, ki je salezijanec, sobrat pomočnik, krojač.

Oče Jože je bil tesno povezan s Cerkvijo: z delom, zgledom in molitvijo. Tega duha je posredoval tudi ljudem okrog sebe. Zato je bil tudi vesel in srečen ob redovnem poklicu sin Rudija.

Zadnje čase se je bojeval s težko boleznijo. Z živo vero mu je uspelo tudi to spremeniti v človeško zorenje. Tako nas bo tudi po smrti krepil njegov svetel zgled dobrega in poštenega človeka in kristjana.

R. K.

Julijana ZADRAVEC

r. 3. I. 1921 - + 5. VII. 1991

Rajna mama Julijana je bila skrbna kmečka žena in dobra mati. To so predvsem čutili otroci, dva sinova in tri hčere. Vse je z ljubeznijo spremljala na življenjskih potih. Posebno ponosna pa je bila, da ima hčerko redovnico, s. Marto, pri sestrah Marije Pomočnice.

Gospodar življenja ji je prekrizal življenjske načrte na praznik svetih slovanskih apostolov. Gojila je globoko pobožnost do Jezusovega Srca, in ni čudno, da je umrla prav na prvi petek. Okrepljena s svetimi zakramenti se je preselila v večno domovino, kjer z veseljem pričakuje svoje drage.

V velikem številu smo jo pospremili na pokopališče v Odrancih vsi, ki smo jo imeli radi. Želimo ji miren počitek v božji ljubezni!

M. Z.

Ana ZADRAVEC

r. 9. VII. 1909 - + 10. VII. 1991

Iz življenja jo je naglo iztrgala možganska kap. Na srečanje z Bogom pa je bila pripravljena, saj

je bilo njeno življenje molitev, zadnja leta pa predvsem trpljenje.

Vdana v božjo voljo je sprejemala otroke, devet, od katerih je še osem živih. Z rožnim vencem, z žrtvijo in udeležbo pri sveti maši je spremljala svoje otroke. Tako je sin Jože postal duhovnik, salezijanec, hčerki Cilika in Milika (Libanon) pa redovnici hčeri Marije Pomočnice.

Mož Štefan je umrl leta 1980, ob zlatem jubileju njunega skupnega življenja. Njo so 12. julija v velikem številu spremili na pokopališče v domači vasi Odranci. Bog naj ji bo plačnik za njeno plemenito življenje.

J. G.

PISMO:*Spoštovani!*

Hvala za Vaše iskreno vabilo na romarski shod. Žal mi je, da se tega srečanja ne morem udeležiti, ker mi bolezen ne dopušča. Tudi to žrtev izročam Mariji za velike potrebe našega časa.

Prisrčno bi bila rada z Vami, ker je tako srečanje posebno doživetje za nas kristjane, ker trdno verujemo v moč molitve. V duhu bom združena z Vami in prosila Marijo Pomočnico, našo Mater, za vse potrebe naše domovine, posebno za svetost duhovnikov, za nove duhovne poklice; Marija jih zelo ljubi in jih ima za svoje sinove. Srečna sem, der vem, da bo po Vaših molitvah v Marijino varstvo izročen moj vnuk Sašo, ki je v malem semenišču v Mariboru.

Tako smo in še bomo združeni v molitvi, saj v skupnosti, ki moli, je moč; v to moč močno zaupamo.

V duhu zaupanja v Boga in Marijo, Kraljico miru, Vas lepo pozdravljam.

Marija Mlinšek

Mežica, 20. maja 1991

DUHOVNE VAJE PRIJATELJSTVA

Bili sva na duhovnih vajah za dekleta pri sestrah na Bledu od 27. do 30. aprila 1991. Zbrala se nas je skupina osemnajstih deklet. Pet je bilo aspirantk, ki so nas pritegnile s svojo veselo naravo.

Nemogoče je z besedami povedati, koliko veselja, ljubezni, odprtosti, prijateljskih vezi se je spletlo med nami v teh dneh. Spoznali sva, kaj pomeni imeti prijatelja. Tako sva sedaj tudi midve zelo dobri prijateljici, čeprav naju loči več kot 100 km (Pesnica - Zapog). Sklenili sva, da naju bo vsak dan povezovala močno goreča molitev.

Nikdar ne bi verjeli, da molitev lahko tako zbliža človeka, če tega ne bi občutili na "lastni koži". Tako prijeten občutek navdaja človeka, ko ve, da kdo vsak dan moli zanj; očenaš in zdravamarijo za to, da bi bil v življenju srečen. Še posebej za fante in dekleta, da bi se odločili za poklic, za katerega jih je izbral Gospod. Gospod potrebuje delavcev v svojem vinogradu, in vinograd je velik, delavcev pa malo. Vsemogočni je rekel: "Koga naj pošljem? Kdo nam pojde?" In jaz sem odgovoril: "Tukaj sem, pošlji mene!"

Prav neverjetno je, kakšne vezi prijateljstva se lahko spletejo na duhovnih vajah. Velja namreč, da človek ni ljubljen, če ni vesel, odprt in preprost. Spoznali sva, kaj pomeni en sam smehljaj, kaj pomeni en sam stisk roke, ena sama prijazna beseda, izrečena v pravem trenutku. In kaj lahko naredi pesem, ki je peta iz dna srca.

Zato naj bo naš pogled pogled veselja, naš nasmeh nasmeh veselja in naša beseda beseda veselja.

Vse to, kar dolgo odmeva v človeku in misli se večkrat vračajo na duhovne vaje. Človek se sprašuje, kako je možno duhovne vaje živeti v okolju, kjer živi. Vendar vam zagotavljava, da je to možno, čeprav sploh ni preprosto. Treba se je odpovedati, ponižati, trpeti. Zakaj? Trpljenje je velika vzgoja človeka in bodimo pozorni, ne zapravljajmo koristnosti trpljenja. Potrebna je ljubezen. Ljubezen, ki je potrpežljiva, dobrotljiva, ki ni nevoščljiva, ljubezen, ki vse prenaša, ki se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče krivice; veseli pa se resnice, zato vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenese. Ljubezn nikoli ne mine.

Vsem iskrena hvala za vse, kar sva doživeli. Hvala za uso energijo, iz katere živiva še danes in jo poskušava deliti tudi drugim.

Lep pozdavi vsej salezijanski družini.

Vaši iskreni prijateljici Pipi in Danča

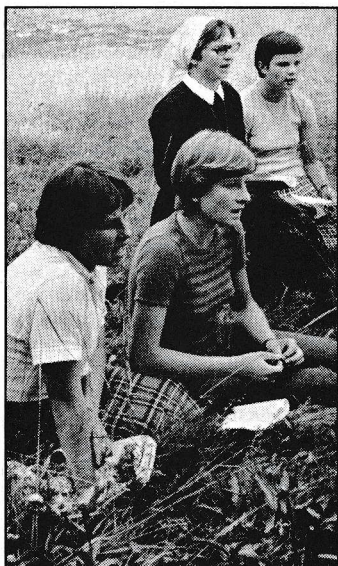
Nadaljevanje s str. 6

MARIJA POMOČNICA IN PAPEŽI

Pred koncilskimi očeti je 11. oktobra 1963 molil: "Marija, ozri se na Cerkev. Poglej odgovorne ude Kristusovega skrivnostnega telesa. Zbrani smo ob tebi, da te priznamo za svojo Pomočnico in Mater Cerkev, za svoj vzor in slavo, za svoje veselje in upanje."

In kaj naj zapišemo o papežu Janez Pavlu II., ki je ožarjen z marijanskim geslom "Ves tvoj"? Njegovo pričevanje v Fatimi 13. maja 1991 ob desetletnici rešitve ob atentatu na trgu svetega Petra je za nas dokaz nenehnega Marijinega posredovanja, vodenja in navdihovanja papeža in svete Cerkve. Pomočnica, bodi zahvaljena! Brezmadežna Pomočnica, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!

Janez Jenko

SALEZIJANSKI DOM V CELJU

"Akcija za salezijanski mladinski dom v Gaberju lepo napreduje. Vsi krogi brez izjeme stanu in prepričanja so to akcijo pozdravili z največjim razumevanjem in veseljem, ker vidijo, da bo z uresničitvijo tega načrta rešeno eno najvažnejših socialnih vprašanj Celja" (Slovenec, 8. septembra 1935).

Začelo se je z nakupi zemljišč. 15. avgusta 1937 je bil blagoslovljen temeljni kamen. Salezijanski mladinski dom je bil delno odprt leta 1938. To naj bi bila le približno tretjina tistega, kar so predvidevali načrti.

Usoda salezijanskega zavoda v Celju pa je bila hitro zapečaten: že spomladi leta 1941 je namesto križa na zavodu zavladal kljukasti nemški križ, po letu 1945 pa rdeča petokraka. Novi oblastniki so namreč Mladinski dom in salezijance izključili iz nove dobe. Vendar, Celje, potrebuješ danes Salezijanski mladinski dom? Kdaj bo odpečaten usoda zavoda in uresničeni nameni plemenitih darovalcev, ki so si s svojimi darovi postavili to ustanovo v prid svoji mladini?

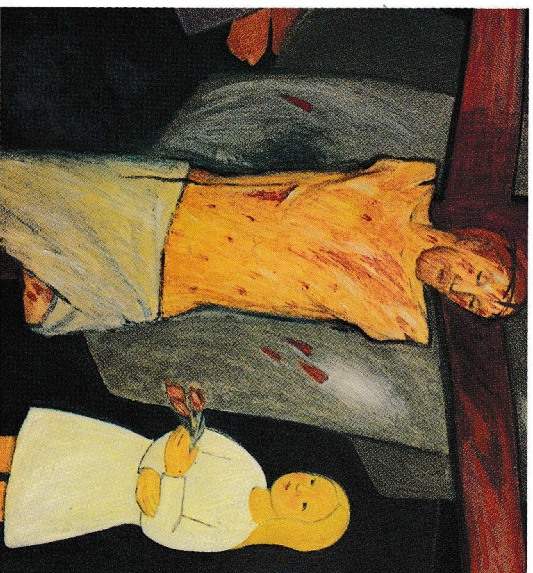

SALEZIJANSKI DOM V CELJU

1. Industrijska predmestja Celja pričakujejo novih evangelizatorjev.
2. Nikdar v celoti uresničen načrt salezijanske ustanove v Gaberju.
3. Prav čeden dom, ki pa niti tri leta ni služil svojemu namenu.
4. Dom 1991; skoraj vse isto kot 1939, le napis je pod novim ometom in dom ne služi več vzgoji mladine.

Akademski slikar Lojze Čemazar je za razstavo ob don Boskovem letu 1988 naslikal triptih (olje na platnu), kjer je nakazal vprašanja sodobne družine.